

Tengernek Csillaga

2018. júli.–aug.
XXIII/4. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

2015. októbertől

2015. április

Mátraverebély-Szentkút – kegyeszobor

Maradj velünk, Szentlélek Istenünk!

*Maradj nálunk, Szent Szeretet,
szvűnket éltető Szent erő,
Atya és Fiú küldötte,
megígért Szent Vigasztaló,
öröktől fogva létező Szent Ajándékozó,
maradj velünk, Szentlélek Istenünk!*

*Szeplőtelen Szent Anya,
kit romlás nem hervasztott soha,
kit megőrzött a Szentlélek harmata,
szólj érettünk,
kik bűnben lankadunk
és nehéz örökséget hordozunk,
kéreld Szent Jegyessed,
áldja meg életünk,
hogy téged követhessünk.*

*Szeplőtelen Szent Anya,
Istennek ékes temploma,
kiaradt rád a Szentlélek hatalma,
szent titkot hordozva,
Betlehem felé haladva
fogj kézen minket,
tedd jászollá a szvűnk,
hogy Szent Gyermeked öröme
megszülessen bennünk!*

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Részlet a Szereteláng Naplóból (21)	1
Mater Ecclesiae – Ora pro nobis!	3
Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja kötelező emléknepje	3
Az élet Igéjét hirdetjük nektek	5
Védelmeznünk kell a Szentséget!	8
A Szentlélek világosítsa meg az európai vezetők elméjét, akik sötétségben járnak	12
A keresztény Európa elárulja a kereszténnyé lett Afrikát!	14
Levél a férfiaknak!	15
A nős férfiak pappá szentelése „szakítás az apostoli hagyománnyal”	17
A vértanúk exegézise	18
Érzik, hogy itt a helyem	20
Egy cigány kispap az övéi között Erdélyben	20
Székely János: Kereszt-tények-ről	23
Wass Albert: A magyar nemzet hét parancsolata	26
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Erdő Péter bíboros pünkösdhétfői katekézise az Eucharisziáról	27
Buzgó vágyakozás Jézus vételére	31
A halál kapujában	32
Mária-kegyhelyek	
Mátraverebély – Szentkút	34
Illatos olajat könnyezik a Szűz Mária bronzszobor	36
A pásztói könnyező Szűzanya	37
Mária kicsinyei	
Fogadjátok el Jézus Evangéliumát	40
Rózsafüzér	
Még egyszer	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Pásztói könnyező szobrok

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
illetve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (21)

1962. december 13.

A csodálatos, megnyugtató hatású áldásra ébredtem. Szívem valósággal regegett az örömtől. A Szent Szűz Szeretelángjára gondoltam. Ahogy a szent-misére mentem, a Szűzanya szólt:

„Nyugodj meg, kislányom! Együtt megyünk. Ugye, elfáradtál? Én is veled fáradoztam, de most jól kipihenjük magunkat!”

Szinte ugyanazokat a szavakat mondta, melyeket néhány nappal ezelőtt én mondtam a Szűzanyának.

„Édesanyám, a püspök atya áldása olyan nagyon megnyugtató!”

Míg így beszélgettünk, elvégeztem a harangozást, és utána az Úr Jézus elé borultam: „Imádott Jézusom, de sok mondanivalóm van!” (Az előző napon, december 12-én a fehérvári püspöktől kapott áldásra utal. (Ld. II/41–42.) (Szerk.)

Majd újra elmondtam neki azt, ami annyira megnyugtató, és megköszöntem Neki a sok-sok kegyelmet. És utána csendben, hallgatással imádtam Őt. Arra gondoltam, milyen régen szólt hozzám, és visszakívántam lelkemben szavait. „Ó, én nyomorult!” De ami most történt, arra nem voltam elkészülve. Hófehér papírt terített lelki szemeim elé, s közben jelenlétének csodálatos érzését úgy fokozta bennem, hogy térdeim is megremegtek. A szemeim előtt elterülő fehér lapra háromszor ráírta: „Kislányom, nagyon szeretlek!” Az utolsó szavak betűi pirossal íróttak. A meghatottságtól zokogni kezdtem. „A bűneim, jaj, a bűneim! Uram, Jézusom, végtelen jóságod és szereteted bűneim bánatára indítanak, de bánhatom-e eleget? Nem, soha!”

Ő szelíd szavakkal szinte ugyanazt mondta, amit a Szent Szűz:

„Pihenjünk meg, leánykám! Nagy szenvedésekre kell felkészülnünk, de nem hagylak egyedül, és ha kell, csodát is teszek. **Szenvedéseid módfelett nagyok lesznek. Most jön az üldöztetés, mellyel Heródes halálra kerestett Engem, mint kisgyermeket, hogy megöljön. De amint Én és Anyám a mennyei Atyára hagyatkoztunk, úgy hagyatkozzál te is Reánk!**”

És közben újabb csodálatos kegyelmével árasztott el. Nem tudom semmi módon szavakkal kifejezni ezt a kegyelmet, melyet reám árasztott, és közben ezt mondta:

„*Ez a teljes Reám hagyatkozás nagy kegyelme, melyet most adok. Tökéletesen uralni fogja lényedet egész életeden át, és át fog sugározni lelkedből még másokra is.*” *Csodálatos érzés az Istenre való hagyatkozás! Felbecsülhetetlen és semmivel össze nem hasonlítható, fenséges kegyelem ez. Nem is bírnám ki, ha (az Úr) nem adna külön kegyelmet ennek elviselésére.* Testemben megsemmisülve éreztem át mindezt, és ez idő közben az Úr Jézus beszélt tovább:

„Ugye, meghatott az áldás, amit a püspök atyától kaptál? Én voltam jelen, amikor a püspök atya homlokodra keresztet rajzolt. Ezt kettős okból tettem: hogy a sok szenvedésedért jutalmat adjak, és a püspök atya is megérezze személyeddel kapcsolatban isteni akaratomat.”

1962. december 16.

A máriaremetei kegytemplomba mentem, ahhoz az atyához, akinek egy héttel ezelőtt átadtam a Szent Szűz közléseit. Ő már néhány szó után ráismert. Kérdéseket intézett hozzám...

Közben megleltem neki, hogy voltam a Püspök atyánál. Átadtam a Szent Szűz közléseit, és elmondtam néhány szóval, mit mondott a Püspök atya. Erre azt válaszolta, hogy ő is ugyanezt mondta volna. Majd rátért a Szent Szűz közléseire. Azt mondta, elolvasta kétszer, de nem érti. Ezen én nagyon csodálkoztam, és szerettem volna a Szent Szűz Szeretlángjáról ékes szavakat mondani, de hiába erőlködtem, nem jött elmémbe gondolat, sem szó az ajkamra. Elgondolkoztam, hogy lehet ezt nem érteni? Ő közben azt is mondta, hogy az első-péntek és az első-szombat is az engesztelés napja. Úgy vettem észre, hogy fölöslegesnek tartja ezeket a közbeékelt kegyelmi napokat. Amikor elhagytam a gyóntatóhelyiséget, a gondolat, hogy nem érti, még jobban fájt. A Szent Szűzhöz fohászoktam: „Édesanyám, akihez küldtél, az nem érti Szeretlángodat.”

Kértem a Szentlelket, világosítsa meg és járja át őt is a Szent Szűz Szeretlángja, úgy, mint engem. Elmélkedésem közben rettenetes lelki kínok kezdtek gyötörni.

Közben eltávoztam a templomból, az úton még jobban fokozódott a fájdalom. Lelkemben a gonosz ismét kételyeket támasztott: „Látod, nem csodálom, hogy nem érti zavaros gondolataidat. Ő pedig igen okos pap, és mégsem tud eligazodni zagyva kitalálásaidon. S te még beképzeled, hogy neked azért szenvednek kell?! Tudod, ilyet csak egy zavarteszű hisz el. Miért kísérletezel?...”

Minden erőmmel rendezni igyekeztem gondolataimat. A szenvedések oly borzalmas kínokat okoztak, hogy útközben szerettem volna a szembejövőkkel tudatni, hogy milyen borzalmasan szenvedek.

Közben a gondolataim is elhomályosodtak. Újra eszembe jutott, miért nem tudtam a Szent Szűz Szeretlángjáról beszélni. Most magam is arra a gondolatra jutottam, hogy én sem értek mindent. – Miközben hazaérkeztem, vidám dalokkal igyekeztem takarni lelkem nagy szenvedését, nehogy gyermekeim észrevegyék szenvedéseim miatti lehangoltságomat. Borzalmas lelki kín ez! Ki tudna tőle megszabadítani? Hiszen senki sem ért meg, hiába is mondanám el bárkinek!...

(Szeretláng Lelki Napló 115-116. o.)

Mater Ecclesiae – Ora pro nobis!

Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja kötelező emléknapja

Mária a mi legfőbb közbenjárónk

A Boldogságos Szűz Mária istenanyasága révén, a *megtestesülés* és a *megváltás* művében a legközelebb emeltetett a Szentháromságos Egy Isten dicsőségéhez minden teremtmények között. A megváltás legszebb gyümölcseként kitüntetett elsőbbsége van a mennyben, tökéletességben és szentségben fölötte áll az összes szent angyaloknak és a szentek seregének. Ezért kell nekünk legfőképpen a Szűzanyától kérni a pártfogást és a közbenjárást (*intercessio, patrocinium*), hogy segítségével megtisztuljunk bűneinktől, minél inkább Krisztushoz váljunk hasonlóvá, és bebocsátást nyerjünk az örök üdvösségre.

Az Úr Jézus Krisztus a mi egyedül tökéletes közbenjárónk. *Aquinói Szent Tamás* szerint azonban ez nem gátolja meg, hogy az Isten és ember közötti közbenjáró címet másnak is megadjuk, amennyiben ez a valaki Krisztussal egyesülve az embernek Istennel való egyesülésében közreműködik. (Vö. *Summa theologiae*, III.q.26.al; 2) Ez a meghatározás igaz lehet a földi és az égi szentekre, de különösképpen is érvényes a Boldogságos Szűz Máriára.

Szűz Mária a Megváltó művében különleges módon tevékeny. A Názáreti Mária adta nekünk a Megváltót, minden malaszt forrását a világnak, és ily módon ő minden kegyelem közvetítője, csatornája. A Boldogságos Szent Szűz mennybevétele után senki sem kap kegyelmet Krisztustól az ő tényleges közbenjáró közreműködése nélkül. Szűzanyánk minden kegyelem közvetítője (*Mediatrix*) a Megtestesülésben való közreműködése és a mennyben való közbenjárása által.

Mária és az Egyház mélységes kapcsolata

Mária és az Egyház kapcsolata különösképpen tükröződik három közös vonásban. „Nemcsak az Istenszülő anya, hanem az Egyház is, hiszen a Kereszttség szentsége által Szentlélek erejében új tagoknak ad életet Krisztus Testében, és táplálja, erősíti is azokat. Nemcsak Máriáról mondható, hogy szűz, hanem az Egyházzal is, hiszen – bár a [küzdő és tisztuló] tagjainak emberi vonásai miatt nem morális, hanem ontológiai értelemben – szent, Istennek szentelt és megszentelő. Végül pedig, mindkettőjükre jellemző a jegyesi állapot megélése. A 'már és még nem' állapot eszkatológiai feszültsége érzékelhető az Egyházban, hiszen már Krisztusban él, de még vár rá a Jegyesével való teljes egyesülés.” (Kovács Zoltán, *Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja*, Magyar Kurír, 2018. március 4.)

Szűz Mária, az Egyház Anyja

A hagyományos katolikus naptár szerint május első vasárnapján *Szűz Máriára mint Jó Pásztor Anyjára* tekintünk, aki Szent Fiában az Egyház valamenyi fölszentelt papjának is anyja, és az Egyház lelkeket megszentelő, tanító és kormányzó feladatának anyai ápolója. A Krisztusban hívők – és legfőképpen az Úr papságában is részesülők – különleges módon anyjuknak vallhatják az Örökké Szent Szüzet. Ez az ünnep különösképpen is utalt az istenanyaság kegyelmi kiterjedésére, ezért sajnálatos, hogy a II. vatikáni zsinat után megváltoztatott naptárból sajnos már hiányzik.

Szűz Mária istenanyaságának kimondottan az Egyházra való vonatkoztatása 1980 óta jelent meg a mindennapi hitéletben, amikor az *Egyház Anyja* titulus a *Loretói Litánia* részévé vált. Mi, az Úr Krisztusban megkereszteltek és az Anyaszentegyház gyermekei, Szűz Máriára, mint égi Édesanyánkra tekintve kérjük hathatós közbenjárását. Tehetjük ezt azért, mert Szűzanyánk szentségének a fénye beragyogja az egész Egyházat, óvó figyelme és Krisztustól kapott kegyelmének világossága mindnyájunkra kiterjed. Ahogyan *Boldog Temesvári Pelbárt OFM* (1435–1504) mondja, Szűz Mária az *Illuminatrix*: Ő az egész egyháznak és a világnak a megvilágosítója. Mert amint a Hold beragyogja az éjszakát, úgy Mária dicsőségének fénye megvilágosít minden szentet és angyalt.

Szűz Máriának az Egyház Anyjaként való tisztelete az evangéliumból fakad. A kereszten haldokló Üdvözítő hét szavából a harmadik így szól: „*Asszony, íme, a te Fiad!*”; „Íme a te anyád!” (Jn 19,26–27) A kereszten haldokló Úr Jézus a vele együtt szenvedő (*compassio*) Anyját Jánosra, Jánost pedig Anyjára bízta. Mivel a „*az a tanítvány, akit Jézus szeretett*” (Jn 21,20) az Egyház szimbólumaként van jelen, Krisztus ezáltal a legdrágábbat és legértékesebbet hagyja reánk, amivel csak bír: a saját Édesanyját. Haldokolva is a tanítványairól gondoskodik. Az Egyház szimbóluma itt „*a szeretett tanítvány*”, aki most már saját anyjaként is tekint Jézus Anyjára. János nem késlekedett Máriával anya-gyermeki életközösségre lépni. „*Attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány*” (Jn 19,27) Mária lelki anyasága egyetemes, mert az üdvösség műve is egyetemes.

Az Egyház pünkösöd napján, a Szentlélek kiárasztásakor született, amikor az apostolok együtt imádkoztak Szűz Máriával, aki a „*malasztal teljes*” (Lk 1,28) és a Szentlélek Mátkája (vö. Lk 1,35) „*Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt*” (ApCsel 1,14).

Szűz Máriának az Egyház Anyjaként való tisztelete mélyen benne gyökerezik az Egyház hagyományában. Kimutatható már az Egyházatyák korából is.

Szent Ágoston szerint az Egyház *Christustotus*, ahol Mária anyja a Főnek, és ezért a teljes Krisztusnak, vagyis az Egyháznak is (*De sanctavirginitate* VI, 6, in PL 40, 399). Hasonlóképpen Szent Ambrus Máriát az Egyház ősmintájának (*Ecclesiaetypus*) szólítja, mely Máriának a megkereszteltek iránt megmutató anyaságában is kifejeződik (*Expositio* in Lc 2,7, in PL 15, 1555BC). Ezen ősi hagyománynak folytatása, hogy *VI. Pál pápa* 1964. november 21-én mondott homíliájában Máriát ünnepélyesen az Egyház Anyja (*Mater Ecclesiae*) títullal illeti (vö. AAS 56 (1964), 1015), *II. János Pál pápa* pedig elmélyíti a *Redemptoris Mater* kezdetű enciklikájában. (1987. március 25.)

Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja – kötelező emléknep

2018. március 3-án az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció elrendelte a *Boldogságos Szűz Máriának, az Egyház Anyjának kötelező emléknepjét*, amelyet az újliturgikus naptárban pünkösdszombatján utáni hétfőre került.

Fülep Dániel, teológus

Az élet Igéjét hirdetjük nektek

Márfi Gyula, veszprémi érsek és Kató Béla erdélyi református püspök tartott elmélkedést az Országgyűlés alakuló ülése előtt a kormánypartí képviselőknek a Parlament Vadász Termében. Az ünnepségen jelen volt Orbán Viktor miniszterelnök, Kövér László házelnök, valamint Veszprém megye képviselői is.

Elmélkedésében a főpásztor bevezetésként János apostol 1. levelének kezdő mondatát idézte: „*Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk és amit kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek.*”

Szent János sorainak hitelességében azonban sokan kételkednek – mondta a Márfi Gyula érsek, aki beszédében arra kereste a választ: Mi teszi mégis hitelessé számunkra Jézust, az ő csodáit és feltámadását?

Az alábbiakban a Főpásztor beszédéből idézünk:

Jézus mellett szól – furcsa módon – az, hogy tanítása teljesen elfogadhatatlannak tűnt. Jézus hittana hihetetlen volt. Jön egy ács (asztalos, bográr) a rosszhírű Názáretből, és magát Jahvéval egyenlővé teszi.

„*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10, 30).

„*Aki engem látott, az Atyát is látta*” (Jn 14,9).

„*Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok*” (Jn 8,58)

Ne csodálkozzunk rajta, hogy Jézusnak ezek a megnyilatkozásai (sok másal együtt) „*kiverték a biztosítékot*” – főleg az írástudók fülében.

De Jézus erkölcstana sem volt könnyebben elfogadható.

„Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért”(Mt 5,44).

Ki szerette akkor ellenségét a Közel-Keleten...? És ki szereti most? Az ellenség-szeretet – legyünk őszinték – számunkra is nagyon nehéz.

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen”(Lk 9,24 – vö; Mk 8,34.)

Tegyük szívünkre a kezünket, kinek telik ma kedve a szenvedésben, a keresztthordozásban?

„Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa”(Lk 6,20).

Ki akar közöttünk szegény lenni? De még a „lelki szegénység” is nehéz dió: függetlennek lenni az anyagi javak vonzásától...

„Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el”(Lk 16,18; vö. Mt 19,9).

A férfijogú világhoz szokott társadalomban még az apostolok is megütköztek ezen.

Hadd jegyezzem meg, hogy sem Mózes, sem Mohamed nem mert sem ellenségszeretetet, sem „szent szegénységet”, sem keresztthordozást, sem szigorú monogámiát hirdetni... Megbuktak volna, ha ezt teszik.

A Jézus feltámadásába vetett hit mégis nagyon gyorsan elterjedt az egész Római Birodalomban – és terjed ma is.

Pedig nem voltak a mai hírközlő eszközök és a mai közlekedési eszközök sem. Még egy bicikli sem létezett... Mégis: 64-ben, Rómában már „ingens multitudo” (Hatalmas tömeg) ment Jézusért a halálba a pogány Tacitus szerint. Egyeseket keresztre feszítettek, másokat kiéheztetett vadállatok elé vetettek, megint másokat égő fáklyaként elégették.

Japánban 1637-38-ban, a Simabara-lázadás idején közel 35.000 keresztényt feszítettek keresztre. – Kínában 1899-1901 közt, a Boxer-lázadás éveiben 30.000 keresztény halt meg Krisztusért. Mexikóban 1920-30 közt kb. 6.300 Krisztus-hívőt lőttek agyon.

De megvoltak az áldozatai a nácizmusnak és a kommunizmusnak is: Salkaházi Sára és társai, Romzsa Tódor és társai (Ungvár), Scheff-ler János (Szatmárnémeti), Bogdánffy Szilárd (Nagyvárad), Apor Vilmos, Meszlényi Zoltán, Brenner János, Bódi Magdi, Mindszenty József, Márton Áron, Sándor István...

Közel-Keleten, Afrikában, Indiában, Észak-Koreában és másutt ma is sokan halnak meg keresztény hitükért. – Nigériában (2017-ben) közel 500 keresztény égettek el elevenen a Fuláni (muszlim) szekta tagjai és Európa egyes országaiban – ahol a náci holokausztot tagadni bűn, erről a muszlim holokausztról beszélni tilos...

Mindez csak azzal magyarázható, hogy sokan valóban hallották, látták és tapintották a Feltámadottat, ahogy Szent Jánostól hallottuk. „Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk”(1 Jn 1,3).

Péter apostol Kornéliusz házában arról beszél, hogy a keresztre feszített Jézust „feltámasztotta az Isten, és látható alakban megmutatta... az előre kijelölt tanúknak, azaz nekünk, akik ettünk és ittunk vele a halálból való feltámadása után”(ApCsel 10,40-41). Hogy kik ezek az előre kijelölt tanúk, arról Szent Pál ír a korintusi híveknek: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt bűneinkért, az írások szerint, eltemették, és harmadnapra feltámadt, az írások szerint. Megjelent Péternek, majd a tizenkettőnek. Később egyszerre több mint ötszáz testvérnek jelent meg, akik közül a legtöbbben még élnek, néhányan azonban már meghaltak. Azután Jakabnak jelent meg, majd az összes apostolnak. Utánuk pedig, mint egy elvetéltnek, megjelent nekem is.”(1 Kor 15,3-8).

Miért nem mondták azt az első tanítványok, hogy: „Ez a Jézus, amíg élt, önmagát sem tudta megvédeni, hogyan számíthatnánk segítségére most, hogy már meghalt...?” „Ez a Jézus, amíg élt, egyetlen népet sem tudott megtéríteni, hogyan tudnánk mi most, mikor már meghalt, tanítványaivá tenni mind a népeket...?”

Szent Pál azt írja: „Ha Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, és nincs értelme a ti hiteteknek”(1 Kor15,14). Annak meg végképp nem lett volna értelme, hogy elinduljanak, életüket kockáztatva, egy holttestért, azt állítva róla hogy él...

A Feltámadottal való találkozások realitását markánsan húzza alá a szent asszonyok és a tanítványok átalakulása. E találkozások emléke kitörölhetetlenül bevésődött a lelkükbe. Ezekhez a találkozásokhoz képest az is csak egy álom, egy fantáziatermék, hogy mi most itt vagyunk...

A halott Krisztust kereső Mária Magdolna már az élő Krisztus tanúja lesz. A Mesterét megtagadó Péter átalakul az Egyház sziklaalapjává. Az emmauszi tanítványok jeruzsálemi tanítványokká változnak át. A hitetlen Tamásból hívő Tamás lesz.

Mi pedig annak az Egyháznak vagyunk a tagjai, amely mintegy kétezer éves emberként ma is a szent asszonyok és a tanítványok fülével hallja, szemével látja, és kezével tapintja a Feltámadt Üdvözítőt.

Ezek után mi szükség volt még a Szentlélek eljövetelére?

Nagyon sok. Más dolog ugyanis meggyőződni valamiről, és más dolog ezt a meggyőződést megőrizni, és megint más dolog ennek megfelelően élni, és végül szintén más dolog ezt a meggyőződést továbbadni másoknak.

A Szentlélek kegyelme nélkül még a meggyőződéshez sem juthatunk el. „Senki sem mondhatja: Jézus az Úr- csak a Szentlélek által – mondja Pál apostol (1 Kor 12,3).

Ha a Feltámadt Jézus megjelenne az Európai Parlamentben zárt ajtókon-ablakokon keresztül, megmutatná szent sebeit és mondaná: „Békesség nektek”, mi történne...? Sokan leborulnának előtte és megcsókolnák kezeit, mások azonban ehelyett inkább elmennének a diliházba és igazolást kérnének arról, hogy hallucinálnak... Senki se mondhatja: Jézus az Úr – csak a Szentlélek által...

Kell a Szentlélek ereje ahhoz is, hogy:

- tudjunk méltósággal veszíteni,
- győztesen is megmaradjunk alázatosnak, éljünk a hatalommal, de vissza ne éljünk vele,
- hogy szelíd tanítványként elviseljük Krisztus ellenségeinek gyalázkodásait, az üldözéseket és a keresztek,
- hogy földhözragadt emberként is szárnyalni tudjunk, és – Váci Mihály szavai szerint – „szelíden győzzünk, mint a szél”

(<http://veszpremiersekseg.hu>)

Védelmünk kell a Szentséget!

A német püspöki konferencia 2018. február 22-én 60:13 arányú többségi döntéssel határozott arról, hogy egyedi mérlegelést fenntartva megnyitja a szentáldozás (az ún. interkommúnió) lehetőségét a katolikus hívek protestáns házastársai előtt. *A püspöki kar többsége szerint a kérdés pusztán lelkipásztori, amiben így a német püspököknek döntési joga van. Azonban a német püspökök közül heten az interkommúniót az Egyház tanításával és egységével összefüggő kérdésnek tartják, amiben a német püspököknek nincs döntési joga, ezért a Szentszék beavatkozását kérték. A Hittani Kongregáció a 2018. május 25-én kelt levelében (Prot. N. 212/2018–64727) a német konferencia tervezetét elutasította.*

Mainz püspöke, Peter Kohlgraf „több realizmusra” hívja a püspököket az interkommúnió németországi vitájában. Annak kapcsán, hogy egyesek talán épp az interkommúnió tiltása miatt hagynák el az Egyházat, Kohlgraf leszögezte:

„Én lennék az utolsó, aki azt mondaná: *„Rendben, akkor utánatok szaladunk”*. Ugyanakkor azt kérdezem magamtól: tényleg azt hisszük, hogy védelmünk kell Istent, meghatározva, hogy ki mehet áldozni, és ki nem?”

Peter Kohlgraf mainzi püspök nyilvános tünődésére, hogy vajon védelmünk kell-e Istent az Oltáriszentségben, egyértelmű és határozott IGEN a ka-

tolikus válasz. A Legszentebb Oltáriszentség védelmére kötelez a kinyilatkoztatás, az isteni parancs, a dogmatikus hit, az apostoli hagyomány, az Egyház tanítása és törvényei, valamint a szentek tanúságtétele.

I. Hitigazság: Megváltó Istenünket az Oltáriszentségben imáadás illeti meg

1. Az Úr Jézus az ördög második kísértésekor Mózes ötödik könyvének szavaival imádkozik: „*Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!*” (Lk 4,8; vö. MTörv 6,13) Krisztus után az Egyház is pontosan így idézi a *Dekalógus* első parancsolatát. Istent felismerve első kötelességünk a benne való hit, a neki kijáró imáadás (*latría*); hódolat és dicsőítés, uralma kizárólagosságának elismerése.
2. A Szűz Máriától született názáreti Jézus Krisztus valóságos Isten, mert Ő a megtestesült örök Ige. (*Deum de Deo*)
3. A názáreti Jézust valóságos istenségében és valóságos emberségében is imáadás illeti meg, egyetlen imáadás, az egyedül Istennek kijáró abszolút imáadás (*latría*).
4. Az átlényegülés (*transsubstantiatio*) pillanatától a legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán (*vere*), valóságosan (*realiter*) és lényegileg (*substantialiter*) jelen van (*praesentia realis*) a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus, – s nem csak jel vagy ábra, vagy erő szerint. (DH 1635–1648; 1651–1661)
5. Az Úr Jézus teljes mivolta szerint jelen van az Oltáriszentségben. Jelenléte a szent színek feloszlásáig tart, és a legkisebb részecskékre is kiterjed. S mert a Megváltót az Istennek kijáró imáadás illeti meg, ezért Krisztus előtt az Oltáriszentségben is imáaddal kell hódolunk. (DH 1643, 1656)

II. Az Egyház hagyománya: az Oltáriszentség csak megfelelően felkészült hívőknek szolgáltatható ki

1. Az Egyház az Oltáriszentség méltó vételét kívánja meg kezdettől fogva. Ezt bizonyítja Szent Pál apostol, amikor a szentáldozás előtti lelkiismeretvizsgálatra buzdít: „*Ezért, aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja magát mindenki, és csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza*” (1Kor 11,27–29). Annak, aki súlyos bűn tudatában van, meg kell gyónnia, mielőtt a szentáldozáshoz járul.

2. Az egyházatyák ugyanezt a hódolatteljes magatartást tanúsítják. Például hallgassuk meg a IV. századból Aranyszájú Szent János tanítását: „*A pap folyamatosan érinti Istent kezeivel. Micsoda tisztaságot, micsoda áhitatot követel ez tőle! Gondold meg tehát, milyen tisztának kell lenniük ezeknek a kezeknek, akik ennyire szent dolgokat érintenek!*” (De sacerdotio, VI, 4)
3. Aranyszájú Szent János megrója azokat a papokat és diakónusokat, akik az Oltáriszentséget az emberek iránti félelemből és a köteles figyelem nélkül szolgáltatják ki: „*Akkor is, ha valaki tudatlanságból közeledik a szentáldozáshoz, ne félj őt ebben megakadályozni! Félj az Istentől, ne az emberektől! Ha ugyanis az embertől félsz, az kicsúfol majd téged; ha viszont Istentől félsz, az emberek is tisztelni fognak. Én inkább azonnal meghalnék, mint hogy az Úr Vérét egy méltatlan személynek kiszolgáltassam; inkább saját véretem ontanám ki, mint hogy az Úr imádandó Vérét méltatlan módon osztogassam.*” (Hom. 82,6)

III. Az Egyház tanítása: az Oltáriszentséget csak kegyelem állapotában levő katolikus veheti magához

A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint a szentáldozásnak feltétele a teljes közösség a katolikus Egyházzal és a kegyelem állapota, azaz a halálos büntől való mentesség. Aki tudja, hogy súlyos bünt követett el, annak meg kell gyónnia, mielőtt szentáldozáshoz járul. Fontos a lelki összeszedtség és az imádság, és az Egyház által előírt böjt megtartása is, valamint a megfelelő ruházat és viselkedés a Krisztus iránti tisztelet kifejezésére. (Vö. KEK 1385–1389; 1415) Csak az járulhat szentáldozáshoz, aki katolikus, aki volt elszálló, és aki a kegyelem állapotában van. **Ezért többek között a pogányok, a protestánsok, a házasságtöréssel és minden más halálos bűnnel nem szakító és azt meg nem gyónt hívők nem áldozhatnak.**

IV. Az Egyház törvénye: Az Oltáriszentséget mint legdrágább kincset kell védeni

1. Az Eucharisziával és a bűnbocsánat szentségével való visszaélések a legsúlyosabb büntetendő cselekménynek számítanak az Egyházban. Különösen igaz ez akkor, ha a visszaélések ráadásul eretnekséghez, hitehagyáshoz, szakadársághoz kapcsolódnak, amelyek önmagukban véve is a legsúlyosabb bűncselekmények közül való. Mindezek az Egyház küldetése lényegét sodorják veszélybe. (Vö. II. János Pál 2001-ben írt *Sacramentorum sanctitatis tutela*– A szentségek szent jellegének védelme – kezdetű motupropriója, illetve

a hozzá kapcsolódóan a Hittani Kongregáció által szintén 2001-ben kiadott, majd 2010. május 21-én módosított *Normae de gravioribus delictis* szabályzata)

2. CIC 897. kán. – **A legfenségesebb szentség a legszentebb Eucharisztia**, melyben maga az Úr Krisztus van jelen, ő az áldozat, és őt vesszük magunkhoz; általa folyamatosan él és gyarapszik az Egyház. Az eucharisztikus áldozat az Úr halálának és feltámadásának emléke, melyben a keresztáldozat örökké folytatódik, az egész istentiszteletnek és keresztény életnek csúcsa és forrása, mely jelöli és létrehozza Isten népének egységét, és építi Krisztus testét. A többi szentségek és az Egyház apostoli tevékenységének összes művei pedig összetartoznak a legszentebb Eucharisziával, és rá irányulnak.
3. CIC 844. kán. – 1. §. **A katolikus szentségkiszolgáltatók a szentségeket csakis katolikus krisztushívőknek szolgáltatathatják ki megengedetten, s ugyanígy a katolikusok csakis katolikus kiszolgáltatóktól vehetik fel megengedetten a szentségeket**, a jelen kánon 2., 3. és 4. §-a és a 861. kán. 2. §-a előírásainak fenntartásával...
4. CIC 844. kán. – 4. §. Életveszély esetén, vagy ha a megyéspüspök vagy a püspöki konferencia megítélése szerint más súlyos szükség sűrget, a katolikus kiszolgáltatók ugyanezeket a szentségeket megengedetten szolgáltatják ki a katolikus egyházzal teljes közösségben nem lévő többi keresztényeknek is, akik nem tudnak saját közösségük szolgálattevőjéhez járulni, és ezt önként kéri, feltéve hogy ezekkel a szentségekkel kapcsolatban katolikus hitről tesznek tanúságot, és kellőképpen felkészültek.
5. CIC 898. kán. – **A krisztushívők a legnagyobb tiszteletet tanúsítsák a legszentebb Eucharisztia iránt**, vegyenek részt tevékenyen a legfenségesebb áldozat ünneplésében, nagy áhitattal és gyakran vegyék magukhoz ezt a szentséget, és a legmélyebb imádatlal tiszteljék; a lelkipásztorok az erről a szentségről szóló tanítás magyarázata során gondosan tanítsák meg a hívőket erre a kötelességükre.
6. CIC 915. kán. – **A szentáldozáshoz ne engedjék a kiközösítetteket és az egyházi tilalommal sújtottakat a büntetés kiszabása vagy ki nyilvánítása után, de ne engedjék oda azokat az egyéb személyeket sem, akik nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitaranak.**

V. A szentek tanúságtétele: az Oltáriszentség a legdrágább kincsünk

Brenner Boldog János magyar katolikus áldozópap és ciszter szerzetes vértanúságának éjjelén minden fenyegetés és veszedelem közepette is útnak indult, hogy elvihesse feltételezett betegéhez az Oltáriszentséget, mert tudta, hogy a Szentségi Jézus örök életet adó mennyei orvosság. Az Urak Urát a hányattatott körülmények között is a lehető legméltóbb módon, a liturgikus előírásokat megtartva, reverenciában, karingben és stólában, a Szentséget nyakába akasztható burzában szállította. Amikor a kommunista verőlegények megtámadták, János atya az utolsó leheletéig védte a Legszentebbet. Kegyetlen kivégzése során, miközben ütlegelték, rugdosták, taposták és harminckétszer kést döftek a testébe, a jobb kezével mindvégig a Legszentebbet védte. Amikor a gyilkosság másnapján rátaláltak az áldozár vérbefagyott holttestére, a főlshentelt jobb kéz még mindig a burzát védte-övta.

Vagy a mainzi megyésfőpásztor, vagy a rábakethelyi káplán, de egyikük biztosan téved. Ha Peter Kohlgraf mainzi püspöknek igaza volna, Brenner János áldozópap hiába halt meg. A tények a nyilatkozatról és a vértanúságról egyaránt nyilvánvalóak.

Fülep Dániel, teológus

A Szentlélek világosítsa meg az európai vezetők elméjét, akik sötétségben járnak

Márfi Gyula veszprémi érsek a PestiSrácok.hu-n keresztül osztotta meg a nagy nyilvánosság előtt idei pünkösdi üzenetét. A római katolikus egyházi vezető arra hívta fel a figyelmet, a Szentlélek képes arra, hogy világosságot hozzon a sötétségbe, megvilágítsa az elménket, megtisztítson és az erények, jócselekedetek útjára vezessen bennünket. Márfi érsek úgy tapasztalja, hogy hazánk egyfajta lelki megújulás részese, a felemelkedés, lelki gyarapodás időszakát éljük meg. Egyre többen keresik fel a templomokat, látogatnak el szentmisére, tartják és élük meg az olyan egyházi ünnepeket, mint a Pünkösöd. Európa, az európai vezetők ugyanakkor sötétségben járnak, elméjükre sötétség borult, ezért bélyegzik, támadják **igaztalanul éppen Magyarországot. Azért imádkozzunk, hogy az európai vezetőink elméjét világosítsa meg a Szentlélek – fogalmazott portálunknak Márfi Gyula.**

Egy görög filozófus, Empedoklész szerint a föld, a víz, a levegő és a tűz maga az élet. Ha mindegyik elem áldásos hatásait vesszük figyelembe, meg-

látjuk, hogy mindegyikben jelen van a Szentlélek. Amikor azt mondjuk, hogy Pünkösdkor a Szentlélek eljövételét ünnepeljük, akkor az azt is jelenti, hogy a Szentlélek életünkre gyakorolt pozitív hatásairól, gyümölcseiről: erényeinkre, az emberi jó cselekedetekre fordítjuk a figyelmünket – emlékeztetett pünkösdi üzenetében a veszprémi érsek, hangsúlyozva, hogy a levegő, a víz és a tűz a Szentlélek szimbólumai a kereszteni hitvallásban.

A levegő és a víz életet minden élőlényt. Sőt levegőre még az élettelen tárgyaknak is szükségük van. Az élet körforgásának is a levegő és a víz az alapfeltétele. A levegő – szél formájában – termékenyíti meg a gabonátáblákat, a gyümölcsfákat. De víz nélkül nem sarjad élet. Lelki értelemben a megtermékenyítés gyümölcsei az erényeink – fogalmazott a püspök. A víz nem csak életet – folytatta – hanem meg is tisztít. Míg a tűz világít, megvilágít és meleget ad:

„Európában az emberek egy részének elméjére most sötétség borult. Vanak dolgok, amiket egyszerűen nem látnak. Magyarországot most éppen azzal vádolják, hogy itt sérül a demokrácia, vagy nincs demokrácia, sérülnek a nők jogai. Az, hogy mi van az Iszlámban, a Sharia Törvényben az nem érdekli őket. Imádkoznunk kell azért, hogy a Szentlélek világosítsa meg őket, azokat az amerikai, európai vezetőket, akik sötétségben élnek” – mondta az ünnep aktualitásaként Márfi Gyula, aki szerint a Pünkösöd másik fő üzenete a szeretet, az igazi szeretetre való képesség: „a szeretet kapcsán a szentlélek arra figyelmeztet, hogy ne azért szeressünk, mert jó nekünk. Ne csak azért szeressünk, mert rá vagyunk szorulva valakire. Tudjuk a kapott szeretetet viszonzni, és tudjunk szeretni akkor is, hogy ha abból közvetlen hasznunk nincsen – fogalmazott az érsek.”

Emlékeztetett, hogy a görög nyelvben három szó van a szeretetre. Az „eros” azt jelenti, szeretlek, mert jól érzem magam veled. A „filia” azt jelenti, szeretlek, mert te is szeretsz. A harmadik az „agapé”, azt jelenti, szeretlek minden feltétel, minden megkötöttség nélkül, akár kész vagyok meghalni is érted. Erre már csak a Szentlélek képes.

Márfi Gyula a szombati napon három Veszprém megyei helyszínen tartott szentmisét. Elsőként a veszprémi börtönben. Mint mondta, szemmel látható volt, hogy a fogvatartottak is átszellemültek, hatása alá kerültek az igének. Volt olyan nő fogvatartott, aki sírva ment ki áldozni. Ez a Szentlélek ereje: mondta az érsek. Nagy létszámban voltak jelen hívek a Rab Mária-forrásnál, ahol egy korábban leomlott hidat építettek újjá és most szentelt fel a püspök. Végül délután a veszprémi Margit templomban bérmálta meg az egyházi vezető a Padányi Biró Márton Római Katolikus Gimnázium nyolcadikos diákjait, összesen 36 fiatal.

A gyermekek is egészen más szellemben vesznek részt egy misén ma, mint évekkel korábban, az érsek szerint.

Márfi Gyula hangsúlyozta, hogy mi magyarok egyfajta lelki megújulás részesei vagyunk. Ennek észrevehető jelei mutatkoznak. Az utóbbi három évben emelkedett az egyházi házasságkötések és a keresztelesek száma is.

„Bízunk benne, hogy emelkedő szakasz, időszak következik hazánk életében” – zárta pünkösdi üzenetét a veszprémi érsek.

(2018. május 20., <http://pestisracok.hu>)

A keresztény Európa elárulja a kereszténnyé lett Afrikát!

Charles Palmer-Buckle, a ghánai Accra érseke Erdő Péter bíboros, prímás meghívására érkezett Magyarországra április közepén. Országáról és az afrikai egyház helyzetéről kérdeztük.

– *Milyen problémákkal néz szembe az afrikai egyház?*

– Az európai posztkeresztény kor elkeserít minket. Gondoljunk csak bele, keresztény misszionáriusaink főként Európából érkeztek: holland, ír, angol, német, francia, olasz, spanyol, portugál misszionáriusok. Egészen megdöbbent minket, hogy ma pedig olyan dolgokat hallunk keresztény gyökerű európai országok kormányaitól, amelyek szöges ellentétben vannak azzal, amit a misszionáriusaik hirdettek nekünk. Mondok egy példát: a család. Nálunk, Afrikában nagycsalád van. Ősiem még poligám családokban éltek. Jött a kereszténység, és azt tanította, a házasság egy férfi és egy nő köteléke. Nehezen, de megértettük, elfogadtuk, ma nagyrészt monogám házasságokban élünk mi is. És akkor az európai kormányok elkezdik azt hirdetni nekünk, hogy a házasság nem egy férfi és egy nő közössége, hanem lehet két férfi és két nő között is. A mi kultúránkban ez tabu. És most Anglia, Hollandia, Spanyolország, Portugália, akiknek misszionáriusai megtanítottak minket a házasság értékére, azt mondják, hogy vagy elfogadjuk az egyneműek házasságát, vagy nem adnak pénzt a fejlesztésre, a betegek kezelésére, a gyerekek oktatására. Természetesen a homoszexuális ember is Isten gyermeke, tiszteletben kell tartani. De hogy rákényszerítenek egy országra egy másik kultúrát, ez érthetetlen: vagy törvénybe foglaljuk az egyneműek házasságát, vagy nem tudjuk kezelni a betegeinket. Szenvedünk ezektől a feltételektől, amelyeket a nyugati világ, a Világbank, az ENSZ támaszt. Megpróbálunk ellenállni, de sokszor a politikusok a hatalmukat féltve nem állnak ellen, eladják a méltóságukat.

A 2014-es maputói jegyzőkönyvet a nők abortuszhoz való jogáról Ghána még nem írta alá, de sok afrikai ország igen. A mi népünk szereti az életet, szereti a gyermekeket. És akkor azt akarják megértetni a nőkkel, hogy akkor lesznek szabadok, ha jogukban áll megszabadulni a terhességtől. Mintha a terhesség egyfajta betegség lenne, amely akadályozza a nőt a szabadságában, méltóságában. A nők tudják, hogy annak a magzatnak is megvan a maga méltósága, amelyet tiszteletben kell tartani – és ezt akarják elvenni tőlük.

Az International Planned Parenthood Federation azt akarja, hogy írjuk alá a protokollt. Nagy a nyomás, szenvedünk alatta. Kértük a CCEE püspökeit, hassanak a politikusaikra, hogy meg tudjuk védeni az életet a fogantatástól a természetes halálig.

– *Milyen hatással van az afrikai emberekre ez az európai gondolkodásmód?*

– Vannak néhányan a keresztény fiatalok között, akik éppen emiatt tolnak az iszlám fundamentalizmus felé. Mert az iszlám igent mond az életre, a sok gyermekre és nemet mond a homoszexualitásra. Amikor egy fiatal keresztény azt látja, hogy a keresztény Európa elárulta őt, és jön egy muszlim, aki azt mondja, *boko haram* – ami azt jelenti, hogy minden, ami nyugatról jön, negatív – akkor hajlik arra, hogy őt kövesse. Növekvőben van Afrikában ez a jelenség, a fiatalok vonzódása az iszlám szélsőségség felé.

(magyarkurir.hu, 2018. április 25.)

Levél a férfiaknak!

Böjte Csaba ferences szerzetes május 8-án a férfiakhoz írt levelét adjuk közre.

A negyven év alatti férfiak 70 százalékának nincs gyermeke – derül ki a 2016-os mikrocenzus adataiból. A statisztikai adat megdöbbentő, de csak elsőre, hiszen a 25–30 év közötti nők 71 százaléka is gyermektelen még. Olvassuk a 2018 májusi második Heti Válaszban. Kell a ház, a ragyogó életfeltétel, autó, minden! Kell, pedig mindenki tudja, hogy minden csiga növeszt magának csigaházat, de a csigaházban nem fog soha csiga nőni!

A Kárpát-medencében mennyi üres ház van! Mikor 1993 szeptemberében Déván befogadtuk az első rend gyereket, azzal kezdtem, hogy hétfőn, a tanévkezdés után, az esti szentmisében kihirdettem, hogy a másnap reggeli misére a kedves hívek hozzanak nagy lábosokat, fazekakat, hogy legyen miben főzzen a 18 éves szakácsnőnk. Ugyanerre a szentmisére készülve két kenyéret letet-

tem a Szent Antal-oltárra, és a mise végén nemcsak megáldottam az „adományba kapott kenyereket”, hanem el is mondtam a kedves híveknek, hogy az ismeretlen adakozó példáját követve milyen szép lenne, ha nagylelkűen megosztanák a kenyereket az éhezőkkel! Hogy örvendtünk, mikor november elejére elkészült a négy csempekályha, és mi begyűjthattunk abban a pár szobában, melyben az egész intézmény lakott! Számunkra felejthetetlen élmény az akkori szegényes, egyszerű élet, az, hogy a folyosóra nyíló szobáink ajtaján a Máltai Szeretetszolgálattól kapott pokrócok lógtak, míg el nem készültek október végére a nyílászárók, az ajtók. Nem volt semmink, de minden egyes, ajtónkon kopogtató gyereknek igent mondtunk, és kacagva megtörtük az újonnan jött maszatossal az amúgy is szűkös kenyereket. A családalapításhoz nem anyagiak kellene, hanem szeretet, bátorság és élő hit a gondviselő Istenben, a többi megadatik!

Kérdezik, hogy megbántam-e azt, hogy a kommunizmus bukása után, a nagy szegénységben, minden nélkül belevágtam az élet szolgálatába, a nagy-család alapításába. Ha mindent újra kellene kezdeni, mindent, de mindent ugyanígy tennék, csak sokkal nagyobb bátorsággal, lendülettel, és nem rezdülne össze a pánikoló emberek sópánkodásán. Isten él, és aki az élet mellett dönt, az a gondviselő mennyei Atyánk mellett dönt. Mi nem tudunk úgy a gyermek mellé állni, hogy a jó Isten ne állna ezerral jobban ugyanazon gyermek mellé. Minden gyermek, a te vérszerinti gyermeked is Isten gyermeke, Krisztus meghalt érte a kereszten. Teremtőnk jobban szereti a gyermekedet, mint te magad, ezért bízhat az anyagi gondjaidban is melletted áll. Kéretlenül is segít, csak vedd észre, szedd össze, és készítsd el a mannát és a fűrjeket!

Kedves férfiak! Amikor a feleséged szül, akkor nemcsak egy gyermek születik, hanem egy édesanya, egy édesapa is. Gyermeked születése tesz férfivá téged, nélküle egy elkezdett torzó, egy be nem fejezett vázlat vagy! Ezt akarod?! Bangó, önző vén legényként akarod leélni életed? Vagy jobb esetben te magad akarsz gyermeked nagyapja lenni? Mire vársz?!

Arra biztatlak, hogy seperd ki életedből a félelmet, merj az élet mellett dönteni, merj kedvesed elé állni, merd megkérni a kezét, légy férfi, tedd feleségedet anyává, magadat meg boldog családapává, értékes gyümölcstől roskadozó termékeny fává! Vállald a családot, a gyermeked, gondoskodj szeretteidről, nap mint nap gyönyörködj házad népében, és boldog leszel!

*Szeretettel, Csaba testvér
(Forrás: Magnificat.ro)
(Magyar Kurír, 2018. május 8.)*

A nős férfiak pappá szentelése „szakítás az apostoli hagyománnyal”

Robert Sarah bíboros

A „kipróbált” nős férfiak („*virī probati*”) pappá szentelése „*súlyos következményekhez vezet*” és „*szakítás az apostoli hagyománnyal*” – jelentette ki Robert Sarah bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa pünkösdvasárnap, a franciaországi Chartes-ban mondott homíliájában. A bíboros a városba tartó zárándoklat zárómiséjét celebrálva tért ki a *virī probati* felszentelésének kérdésére is.

Ahogy Sarah bíboros a homíliájában fogalmazott:

Kedves Paptestvéreim! Mindig őrizzék ezt a bizonyosságot: az egységet Krisztussal a kereszten, mert a papi cölibátus tanúságot tesz a világban! Az a terv, amit egyesek megint elővettek, hogy a cölibátust leválasztják a papságról, kiszolgáltatva az egyházi rend szentségét nős férfiaknak („*virī probati*”) – ahogy mondják, „*pasztorális okokból vagy egyfajta szükségből*” – súlyos következményekhez vezet, és egyértelmű szakításhoz az apostoli hagyománnyal. Ezzel egy emberi kritériumok szerinti papságot hoznánk létre, és nem Krisztus papságát folytatnánk – ami engedelmes, szegény, és tiszta. Valójában a pap nem csupán „*alter Christus*” (Krisztus mása), hanem valódi „*ipse Christus*”, maga Krisztus! Ezért a pap, aki az Egyházban Krisztust követi, mindig az ellentmondás jele!

Sarah bíboros szavai válaszként érkeznek tőle azokra az újabb egyre erősödő hangokra az Egyházban, akik egyes országokra jellemző paphiány megoldására a „*virī probati*” nős férfiak pappá szentelésének engedélyezését követelik a pápától.

(2018. május 21., katolikusvalasz.blog.hu)

Az abortusz nem ment meg attól, hogy anya legyél

Egy várandós nő elment a nőgyógyászhoz, és így szólt:

Doktor úr, óriási bajban vagyok és nagyon nagy szükségem lenne a segítségére. A gyermekem még nincs egy éves, és megint terhes lettem. Nem akarok ilyen közeli korú gyerekeket.

Rendben, mit szeretne tőlem? – kérdezte a doktor.

Azt szeretném, hogy szakítsa meg a terhességemet, nagyon számítok Önre.

Az orvos gondolkodóba esett, majd így szólt:

Azt hiszem, van egy jobb megoldás, ami az Ön számára is kevésbé veszélyes.

A nő elmosolyodott azt gondolván a doki megértette, mit szeretne. Az orvos folytatta:

Nézze, hogy ne kelljen egyszerre két kisbabára vigyáznia, öljük meg azt, amelyik az ölében van most. Így tudna egy kicsit pihenni, mielőtt a másik megszületik. Ha meg akarjuk ölni az egyiket, végül is mindegy melyik az. Az Ön testére semmi veszélyt nem jelentene, ha az ölében lévő babát választaná.

A hölgy elszörnyedt.

Na de, doktor úr! Milyen szörnyű! Megölni egy gyereket, az bűn!

Szerintem is, – mondta az orvos – de nekem úgy tűnt, ez Önnek nem probléma, és azt gondoltam, akkor ez a legjobb megoldás.

Az orvos érezte, érthető volt az álláspontja. Sikertült meggyőznie a nőt arról, hogy nincs különbség aközött, hogy egy már megszületett gyereket ölnek meg, vagy azt, aki még az anyaméhben van. Mindkét eset gyilkosságnak számít.

Az abortusz nem ment meg attól, hogy anya legyél.

Az abortusz ahhoz segít hozzá, hogy egy halott gyermek anyja legyél...

A vértanúk exegézise

Az alábbiakban Barsi Balázs OFM atya gondolatait tesszük közzé, amelyekkel az „*Övék a mennyek országa*” című új dokumentumfilmre, valamint az újraraházasodott elvált hívek áldoztatásának vitájára reflektál. A filmet Siklósi Beatrix és Marossy Géza készítették, Bójte Csaba ferences testvér, Hölvényi György európai parlamenti képviselő, és Sajgó Szabolcs jezsuita atya közreműködésével. A film első része, második része, és harmadik része is az interneten megtekinthető.

A filmet nézve látom a szír keresztény asszonyt, akinek három fiát kivezetik a muszlim terroristák az udvarra. Mindegyiktől megkérdezzük: „*Keresztény vagy-e?*” A felelet: „*Az vagyok, és mindhalálig az is maradok.*” Mindhármat megölik.

Ugyanakkor Krisztus Egyházán belül a csűr-csavar teológusok azt állítják, hogy a nemi gyönyörhöz az embernek olyan abszolút joga van a szentségileg érvényes házasságon kívül (elvált és másik partnert találtak esetében), hogy ez a jog egyes esetekben együtt maradhat a Krisztushoz való tartozással annyira, hogy az így élők meg is áldozhatnak.

Hol van itt a hit belső logikája? Egyrészt az Isten Fiához, Jézus Krisztushoz való tartozás megköveteli a vértanújelölttől az élet odaadását, a földi életről való lemondást az örök élet (a Jézussal való kapcsolat) érdekében. Ezek a fiatal emberek ezzel az odaadással lemondtak mindenféle törvényes és törvénytelen módon szerezhető nemi gyönyörörről, amikor vállalták a vértanúságot. Másrészt a nemi gyönyörhöz annyira joga lenne a Krisztushoz tartozó embernek, hogy azt fölébe helyezhetné a Krisztussal való kapcsolatának, és ezt bizonyos esetekben még a szentáldozással is szentesíthetné?

Erre azt mondhatná valaki, hogy a vértanúság előtt megtorpanó hittagadó is áldozhat, ha megbánja a tagadását, és feloldozást kap. Igen ám, de a megbánás lényege az ő esetében éppen az, hogy egyszer és mindenkorra elítéli a hittagadását, és hasonló helyzetben vállalja a vértanúságot.

Az érvényes szentségi házasságon kívüli nemi kapcsolat (férfi és nő között) – amely házasságtörés Krisztus kifejezett szava szerint – szintén megbánható, feloldozható, ha erről a nemi kapcsolatról lemond a keresztény. Akkor áldozhat is.

Melyik lemondás a nagyobb? Nyilván a földi életről való lemondás. Az Úrhoz való tartozás lényege követeli meg a kereszténytől bizonyos helyzetben a földi életről való lemondást. Az életről való lemondás viszont magába foglalja a nemi gyönyörörről való lemondást is.

Egyetlen Egyházban hogyan lehet két totálisan ellentétes magatartást fenntartani? Sehogy! Ez rést ütne a Krisztussal való kapcsolaton, és lerombolná a szentségeket (gyónást, áldozást, a papságot, hiszen a pap hite és lelkiismerete kényszerítve lesz arra, hogy ezeket megáldoztassa). Ezzel az Egyház egységén ütnénk rést. Sőt magán az emberiség lehetséges egységén, mert a házasság isteni intézménye eleve az emberiség forrása és egybetartója.

Ritkán említik ezekben a kérdésekben az elváltak és új kapcsolatban élők elhagyott gyermekeit. A vértanúk gyermekei árvák (félárvák) maradnak, de a vértanú szülő példája által mélységesen oda lesznek kapcsolva Krisztushoz, aki a mi életünk (ld. Origenészt és vértanú édesapját!).

Az elváltak gyermekei, ha a szüleik önmegtartóztató életet élnek, ugyancsak mélységesen oda lesznek kapcsolva Krisztushoz, és ekkor bennük nem csorbul a házasság fölbonthatatlanságának Istentől adott valósága sem.

Nem arról van-e szó, hogy korunk bálványistene lett a nemi gyönyör, amelyhez való görcsös ragaszkodás mindent felülír, még a Krisztushoz való tartozást is?

A vértanúk vére azért ma is a jövő kereszténységének a magvetése, mert a vértanúságuk az egyetlen hiteles, egzisztenciális exegézise (szövegmagyarázata) Isten Fia Evangéliumának.

A vértanúk egyházában megszűnnek a viták az elváltak és új kapcsolatban élők megáldoztatásának lehetőségéről.

A vértanúk egyházában újra megjelennek a szüzek mindkét nemből – és egy új, életerős teológia jelenik meg, amely maga alá temeti a békeidők csűr-csavar teológiáit. A vértanúk személy szerint felszólítanak mindegyikünket, hogy egy polgári és kényelmes kereszténységből az életszentség útjára lépjünk.

Akik azt hiszik, hogy a törvénytelen kapcsolatban élők áldozásának kérdése el van döntve, azok megáldoztatásának javára (bizonyos esetekben), fontolja meg, hogy a következő három idézet kitörölhetetlenül a Szentírás része, tehát Isten kinyilatkoztatásának írásban rögzült üzenete:

„Mindaz, aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságot tör; és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, az is házasságot tör.” (Lk 16,18)

„...a házasságtörőket megítéli Isten.” (Zsid 13,4)

„Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék e kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a testet, saját ítéletét eszi és issza.” (1 Kor 11,27-29)

Fr. Barsi Balázs OFM

(<http://katolikusvalasz.blog.hu>, 2018. 05.28.)

Érzik, hogy itt a helyem

Egy cigány kispap az övéi között Erdélyben

Sepsiszentgyörgyön egy éve hol itt, hol ott tűnik fel egy fiatal, lelkes kispap, aki állandóan szervez. Kalányos Ottó két gyakorlati félévet töltött az örköi Mária, a Világ Királynője plébánián mint Márkus András plébános és a Szeretet Misszionáriusainak segítője. Élettörténete nem mindennapi.

Születése után a kórházban hagyta az édesanyja, az orvosok is lemondtak róla, de a jó Isten nem hagyta elveszni... Egy tizenegy gyermekes csikbánkfalvi asszony magához vette, és sajátjaként felnevelte. Jelenleg a gyulaféhvári papnevelő intézet kispapja.

Életéről, hivatásáról Józsa Zsuzsanna, a *Háromszék* napilap munkatársa beszélgetett vele a sepsiszentgyörgyi Caritas irodájában, miután részt vett azon a Kárpát-medencei cigánypasztorációs találkozón, amelyet a magyarországi Tuzséron szervezett meg a Boldog Ceferino Intézet. (Az intézetet azzal a céllal hozta létre a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, hogy a cigánypasztoráció számára munkatársakat képezzen.)

Kalányos Ottónak a hivatásáról Jeremiás próféta jut eszébe. „Amikor meghívja az Úr, és azt mondja Jeremiás, hogy én csak gyermek vagyok, nem tudok beszélni, az Úr azt válaszolja: mielőtt megszületél volna, már az anyaméhben ismertelek, és eleve arra rendelték, hogy az én prófétám legyél, az én szolgám légy... Én is ugyanúgy vagyok, mint Jeremiás próféta. Gyermekkoromban nagyon gyenge voltam: gyenge tanuló, az emberek nem bíztak bennem. Amikor kérdezték, mi szeretnék lenni, és nagy nehezen kimotyogtam, hogy pap, mindenki kikacagott. Ha te pap leszel, akkor én pápa – ilyeneket mondogattak.” Első csodának magát a létét tartja: amikor megszületett, édesanyja a kórházban hagyta, és ő rögtön súlyos beteg lett. „Az orvosok, amikor rám néztek, azt mondták, ezen a gyermekén már csak a csoda segíthet. És ott hagytak engem. Ha megéri a holnapot, a holnapután, akkor az jó lesz... Hát megéltem a holnapot, a holnapután, és így kerültem el nevelőszülőkhöz.”

Három évig volt ezután egy családnál, de nem maradhatott tovább, gyermekotthonba kellett volna kerülnie. Egy külföldi asszony megsajnálta, s azt mondta, hogy szerezzenek neki nevelőszülőket, ő tudja támogatni, hogy ne kallódjon el. „Öt család, öt szülő nézett meg engem, egyiknek se kellettem. Nagyon csúf, vézna voltam. Aztán mindig jött hozzánk egy asszony tejért. Én nem tudtam semmit, hogy engem visznek el. Odafutottam hozzá, ott ült a konyhában a széken, s megkérdeztem tőle: Néni, mikor viszel el engem? Azon a napon nem a tejet vitte, hanem engem...” A mai napig az immár 72 éves Berszán Vilma néni családja egyengeti az útját.

Gyermekként otthon paposat játszott, „misézett”. „Átjött a szomszédasszony, és megkérdezte anyumat, hogy ugyan biza maguknál milyen pap van, ki prédikál. Ó, hát ez csak Ottó! S akkor mondták, hogy ebből a gyermekből biztos pap lesz.” Általános iskolában azonban nagyon gyenge tanuló volt, évet ugyan nem ismételt, de kétszer is bukott. „Hittem, hogy pap akarok lenni, de nem volt fenekem, hogy leüljek, nem tanultam egyáltalán. Hetedik osztályban elkezdtem gondolkodni, hogy hoppá, kellene valamit kezdenem az életemmel.” Ám hetedik végén az ének is beúszott az életébe, ráadásul egy napon volt a felvételi Gyimesfelsőlokra a teológiára és a művészeti líceumba, ő pedig a művészetit választotta. A felvételi vizont nem sikerült, így Berszán Lajos atyához került. „Berszán atya kulcsfontosságú szerepet tölt be az életemben. Nyolcadik osztály után egyből jött, segített, támogatott, hogy tudjak beiratkozni. S itt a cigányságnak, nemzetiségemnek máris »hasznát vettük«, mert úgy voltam felvéve, mint cigány. Ekkor szembesültem azzal, hogy várjál, mert ugye még cigány is vagyok... Eddig nem foglalkoztam annyira ezzel.”

Az Árpád-házi Szent Erzsébet Római Katolikus Líceumban olyan nevelést kapott, ami lelkileg, fizikailag, külsőleg, mindenféle szempontból felkészítette a teológiára.

Ottó régebben nem volt kibékülve a származásával. Volt olyan, hogy kikergett egy seprűt áruló cigány asszonyt; volt, hogy másik boltba ment, hogy ne találkozzon cigányokkal. „Ez azért is történt, mert magamat magyarnak könyveltem el, s a cigányságot teljesen háttérbe szorítottam. Olyannyira, hogy gyűlöltem őket. Most már nem. Amikor a teológiára kerültem, szembesültem a nemzetiséggel, a gyökereimmel. Ezért hálás vagyok. Voltak kispapok, akik szembesítettek ezzel. Hálás vagyok, mert másképp én Örköre nem jöttem volna. Vagy egyáltalán nem is foglalkoztam volna a cigányokkal, nem érdekelt volna az életük.”

Gyakorlati éve előtt egy újságírónak azt nyilatkozta, hogy szívesen foglalkozna cigánypasztorációval. Ezután azt érezte: ha már nyilatkozott róla, valósítsa is meg. Ezért az erdélyi egyházmegyében olyan települést keresett, ahol többségben vannak cigányok. Akkor ajánlották Örököt s ott Márkus atyát, aki nagy példakép számára.

„Sokan azt mondták – elég komoly emberek –, hogy nem fognak elfogadni a cigányok. Mert cigány vagyok, és ők nem fogadják a sajátjukat, ráadásul még papnövendék is vagyok... Nekem ebben a korban kellene, hogy legyen legalább két-három gyermekem. Mert ha 20–23 éves vagy, és nincs gyermeked, lenéznek, kiközösítenek – mondták. De én ezt nem tapasztaltam. Pozitívan csalódtam az örköiekben: elfogadtak, és magukénak érznek. Érzik, hogy ott a helyem.”

Amikor megérkeztek Márkus atyával a faluba, kiszállt az autóból, a gyermekek lerohanták. „Akkor, ott egy pillanat alatt megfogalmazódott bennem, hogy én ezekkel a gyermekekkel, fiatalokkal szeretnék foglalkozni. Mert a fiatalokban van a jövő, de azért is, mert – mondjuk ki őszintén – a felnőttekkel annyira már nem lehet. Vagy nagy befektetés kell. Ez, ami engem itt éltet: a fiatalokat egy kicsit fellendíteni, erőt adni, megmutatni nekik a cigánypasztoráció szépségeit. Én úgy látom, nem kell őket integrálni – most ezt jól kell érteni: kiemelni abból a környezetből, amelyben élnek –, hanem a fejükbe kell ültetni a gondolatot, hogy lehet jobban is élni. És ők jöjjenek rá... Ne te légy az, aki fogod a kezét és húzod, hanem ő jöjjön rá. Ennél fontosabb nincs.”

„Nekünk az a feladatunk, hogy elültessük a gondolatot: lehet jobban is élni; lehetsz te is a társadalom hasznos tagja. Ma nagyon fontos a példamutatás. Mert ha látja, hogy másképpen is lehet élni – márpedig lehet –, akkor elgondolkodik rajta, és változik. Cigány gyerekeinkkel – FC Örök – elmentünk focibajnokságra. Látták, hogy más csapatok miként viselkednek, milyen az öltözködési stílusuk, hogyan nyilvánulnak meg – nagyon elgondolkodtatta őket mindez. Láttam rajtuk, hogy akarnak fejlődni, változni” – teszi hozzá Ottó.

A kispap október végén tudta meg, hogy második félévre is ugyanoda helyezik. Nem akart maradni, mert szerette volna megtapasztalni más plébánián is, magyarok között, hogy milyen az élet. Utólag azonban nagyon hálás a jó Istennek, hogy folytathatta, amit az első félévben elkezdett.

„Megvoltak az alapmunkák, de vágytam egy kicsit többre. Így jött a gondolat, hogy kellene egy önkéntes csapat.” A nővérekhez eddig is jöttek önkéntesek, akik nagy ünnepekkor segítettek. Ottó elképzelése pedig az volt, hogy ez a meglévő csapat vegyen be új tagokat, s összefogva őket, egy kicsit mindannyian elkötelezettebbé váljanak. 19 önkéntes jött össze, akik különféle dolgokat csinálnak, kettő kivételével minden a fiatalokat célozza meg. Ilyen például: kórus a lányokkal, foci, sportkör a fiúknak, irodalmi kör, túrázás.

Kalányos Ottó gyakorlati ideje június 29-ig tart Örökön, de utána is szeretné folytatni a munkáját. Tervei között szerepel annak a kis, ötvenoldalas elmélkedésnek, buzdításnak a kiadása, amelyet saját és más fiatalok életéből is merítve állított össze, *Fiatalként, fiataloknak, mindenkinek* címmel.

(Forrás: 3szek.ro)

Magyar Kurír, 2018. június 11.

Kereszt-tények-ről

Székely János megválaszolja a gyűlölködő kommentekre

Brenner János boldoggá avatása kapcsán, a Nyugat.hu oldalán jelent meg írás arról, hogy a szombathelyi Emlékműre kereszt került. A bejegyzés nyomán megszülető kommentek között akadt, amelyik írója az Egyházban gyilkost lát és tömegek lemészárlásával vádolja. Székely János válaszát közreadjuk.

Kedves Honfitársaim!

Kissé meglepett, amit többen a kereszténység történelmi szerepéről írtak (Kereszt jelent meg a vöröscsillag helyén a szombathelyi emlékművön című írásra adott kommentek – a Szerk.).

Volt, aki azt írta, hogy a kereszténység nevében több mint 800 millió embert gyilkoltak meg a történelem folyamán. Egyesek pedig úgy vélekedtek, hogy a templomokon belül jámborkodhatunk, de onnan ne jöjjünk ki, mert veszélyesek vagyunk a társadalomra. Azt is olvasom a bejegyzések között, hogy a gyerekeket majálisozni kell vinni, nem jámborkodásra tanítani.

Engedjék meg, hogy röviden megpróbáljak válaszolni és elmondani, ahogyan én látom. A keresztények valóban követtek el sok-sok bűnt, néha szörnyűségeket

is a történelem folyamán. Ez a kereszténység nagy szégyene és fájdalma azóta is. Azonban talán jó, ha reálisan látjuk ezeknek a történelmi bűnöknek a nagyságrendjét és természetét. A *boszorkányüldözésnek* kb. 50 ezer áldozata volt Európa teljes történelme folyamán. Ebből az 50 ezer kivégzett emberből kb. 1 ezer volt az, akit egyházi bíróság ítél el (ennek többsége is protestáns bíróság volt, nem katolikus). A többi világi bíróságok, városok, fejedelmek bíróságai ítelték el. (Vö. Merzbacher, F., „Hexenprozeß”, *Lexikon für Theologie und Kirche* 5 [ed. J. Höfer – K. Rahner; Freiburg im Bressgau 1986] 316-319; Mikat, P., „Inquisition”, *Lexikon für Theologie und Kirche* 5 [ed. J. Höfer – K. Rahner; Freiburg im Bressgau 1986] 698-702.). A sokat emlegetett *spanyol inkvizíciónak* teljes története folyamán összesen kb. 3000 halálos áldozata volt (Kamen, H., *The Spanish Inquisition* [New Haven 2014] 253; Hesemann, M., *Sötét alakok* [Budapest 2009] 168). Szörnyűség az, amit műveltek, de nem milliókat érintett. A *keresztes háborúk* megindítása Európa népeinek kétségbeesett védekezési kísérlete volt azzal az iszlám hódítással szemben, amely szinte teljesen leradírozta Észak-Afrika és a Közel-Kelet virágzó népeit a térképről. Ha nem lett volna a keresztes háborúk kétségbeesett kísérlete, akkor valószínűleg a mohácsi vész és Magyarország iszlám megszállása kb. 200 évvel előbb történik meg, és akkor valószínűleg Magyarország ma már nem létezne. Az *Amerika felfedezése és gyarmatosítása* során elkövetett népirtások nem a kereszténységből fakadtak. A papok igen gyakran a bennszülött, indián lakosság védelmére keltek a pénzéhes hódítókkal szemben. Egyébként itt is a legnagyobb pusztítás az angol területeken történt. Ahol spanyol vagy portugál (azaz katolikus) országok hódítottak, ott hatalmas indián népek (guarani, aimara, kecsua) megmaradtak mind a mai napig (Vö. Bartusz-Dobosi L., *Jezsuiták és conquistadorok harca az indiánokért a XVII–XVIII. században*; Budapest é. n.). A kereszténység bünei közé tartozik még a harmincéves háború, a felekezeti villongások. Azonban nem a kereszténység miatti háború sem az *angol–ír konfliktus* (hanem az írek az angol hódítás ellen, illetve az Írországhoz tartozásért próbáltak fellázadni), sem a *horvát–szerb* háború a '90-es években. (Hasonlóan nem a kommunizmus áldozatai közé számítódnak pl. a II. világháborúban a szovjet hadsereg által megölték, így a Donkanyar magyar áldozatai, mert nem az ideológia miatt, hanem egy honvédő háborúban ölték meg őket a szovjet hadsereg katonái). Összefoglalva: vannak áldozatai a kereszténységnek a 2000 éves történelme folyamán, de nem tízmilliók.

A *20. század borzalmas vérzivatarai* pontosan két olyan ideológia következményei (*nácizmus és kommunizmus*), amelyek *gyökeresen istentagadók* voltak, gyűlöltek a vallást.

A *kommunista diktatúra áldozatai* a szovjet diktatúra kiépítése során megölték (kb. 20 millió meggyilkolt polgára a volt Szovjetunióknak), a kínai és más távol-keleti diktatúrák kiépítésének áldozatai: összesen kb. 100 millió ember

(vö. Stéphane Courtois et al.: *Le livre noir du communisme – Crimes, terreur, répression*, Robert Laffont, Paris 1997).

A *kereszténység történelmi gyümölcsei* a következők: az *ingyenes iskola és a kórház* intézményének feltalálása, az emberek egyenlőségére épülő *nyugati jogrend és szociális háló*, a *klasszikus művészetek*, az Európában berobbanó óriási *tudományos és technikai fejlődés*, a *rabszolgaság megszüntetése* és még sorolhatnánk. Javaslom a kedves kommentelőknek, hogy nézzenek rá egy pár percre a földgömbre, és csodálkozzanak el azon, hogy a Földünk ott a legszebb és legélhetőbb, ahol a kereszténység megtermékenyítette a kultúrákat. (Vö. de Rosa, G., *Vallások, szekták és a kereszténység*, Budapest 1994, 140).

Ha ebben kételkednek, akkor javaslok, hogy költözzenek el az iszlám országok valamelyikébe, vagy Afrikába, Kínába, és azt hiszem, tapasztalni fogják a különbséget. Istenhívő, az Önök megfogalmazása szerint jámborkodó emberek voltak I. Kant, S. Kierkegaard, M. Blondel, H-L. Bergson, K. T. Jaspers, P. Ricoeur, V. S. Szolovjev, N. Bergyajev, E. Lévinas, I. Newton, W. T. Kelvin, L. Pasteur, J. A. Fleming, G. Mendel, J. C. Maxwell, A. Einstein, G. Marconi, C. G. Jung, E. Schrödinger, W. Heisenberg, M. Eigen, Abdus Salam, E. H. Erikson, V. Frankl, M. Planck, F. O. Collins, J. S. Bach, L. van Beethoven, L. Tolsztoj, F. M. Dosztojevszkij, P. Claudel, G. Bernanos, T. S. Eliot, G. K. Chesterton, A. Szolzsenyicin, G. Green, S. Undset, G. Papini, A. J. Cronin, Ady Endre, József Attila, Pilinszky János, II. Rákóczi Ferenc, Széchenyi István, A. De Gasperi, R. Schuman és K. Adenauer.

Remélem nem bánják, hogy ezek az emberek néha kimerészkedtek a tempomokból, és tettek valamit az emberiségért. Talán a Földünknek ma is szüksége volna hasonló „jámborkodó” emberekre.

Tisztelt Honfitársaim! Valóban történtek a kereszt nevében embertelenségek is. Azonban a kereszt mégis az emberiség legdrágább, legfontosabb, legszentebb szimbóluma. Isten, a Teremtő szeretetét hirdeti, aki úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte. A kereszt két karja átöleli az egész világot, a kedves kommentírókat is.

Sok szeretettel,

Székely János püspök

(A szombathelyi Emlékmű 1968–69 között épült, majd 1970. április 4-én, a felszabadulás 25. évfordulóján avatták fel. A monumentális építményre a város annak idején olyannyira büszke volt, hogy 1989-ig Szombathely címe-rének felső részében is látható volt.)

(Forrás: Székely János megyéspüspök Facebook-oldala,

melyet azóta letiltott a Facebook.)

(Magyar Kurír, 2018. június 9.)

A magyar nemzet hét parancsolata

Wass Albert

Az Úristen kegyelméből azonban nincsen veszedelem a megmaradás lehetősége nélkül. Ha fölismerjük a veszedelmet, és él bennünk az akarat, hogy segítsünk magunkon, az Úr is velünk lesz! S ha már egyebet vénségemnél fogva nem is tehetek: szavakba foglalhatom a törvényt, mely részben minden nemzetre egyformán vonatkozik, de különösképpen a magyarra. És elnevezhetem ezt a törvényt a magyar nemzet hét parancsolatának.

1. Tiszteld és szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, minden erődből, és rajta kívül más istened ne legyen. Bálványt ne imádj! A pénz mindössze eszköz, nem istenség. Érdekimádat, ön-imádat hamis utakra vezet embert és nemzetet egyaránt.

2. Magyar mivoltodat, az Úr legszebb ajándékát, meg ne tagadd soha! Őrizd, ápoll, add át fiaidnak, mert csak addig marad rajtatok az Úr szeme, míg e nemzethez hívek maradtok. Ki nemzetét elhagyja: az Urat tagadja meg, s elvész nyom nélkül a népek tengerében.

3. De ne gyűlöld azt, aki más nemzethez tartozik. A gyűlölet méreg, mely megmérgezi az elmét, és gyűlöletet terem. Rokonod minden isten-fia ember, bármely nyelvet beszéljen is.

4. Szeress minden magyart, mert testvéred Ő: nemzeted fia. Segítsd és támogasd, mert közös hazát adott nektek az Úr. Ki testvére ellen fordul, vagy megcsalja azt: önmagát rövidíti meg ezzel, saját nemzetét gyöngíti, s az Úr parancsa ellen vétkezik. Ki széthúzás magját veti el: romlást arat.

5. Ki bántja a magyart: téged is üt. Nemzeted jussát, igazát védeni kötelességed. Csak úgy lesztek erősek, ha megvédték egymást. Bárki magyar vesztesége a te veszteséged is.

6. Légy becsületes, tisztességes és igaz! Ezek azok az emberi értékek, melyeken nemzeteknek, országoknak épülniök kell. Hamis szó, hamis cselekedet ingoványba vezet. Aki csalásra épít: nyakát töri. A felelőtlen ember homokra épít, amit elfúj a szél, és elmos az eső. A becsületesség olyan, mint a sziklakő: kemény és maradandó. Bár úgy tűnik ma, mintha csak a hamisak, gazok és gonoszok számára gyümölcsözne az élet; ne irigyeld őket! Összeomlik alattuk a csalásra épült világ. A jövő az igazaké. Haladj csak bátran a becsület és tisztesség útján, a jövő az igazakkal van.

7. Legyetek bátrak és hűségesek egymáshoz és a magyar nemzethez, mert az Úr szereti a bátrakat és a hűségeseket, s megsegíti azokat, akik az igazság útjain járnak.

Őrizétek szívetekben ezeket a parancsolatokat, s meglássátok: az Úr veletek lesz!

1993. május, <http://www.magtudin.org>

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Erdő Péter bíboros pünkösdhétfői katekézise az Eucharisziáról

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye pünkösdhétfőn, május 21-én tartotta meg a máriaremetei kegytemplom kertjében hagyományos majálisát. Az ünnepen Erdő Péter bíboros, prímás tartott katekézist, melyet most teljes terjedelmében olvashatnak:

Készülünk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra. Ezért hordozzuk körbe Magyarországon és a környező országokban a missziós keresztet. Ez az a kereszt, amelyet 2007-ben a budapesti Városmisszió alkalmából Ozsvári Csaba ötvösművész készített, és amelybe már akkor magyar szentek ereklyéit foglaltuk.

1. De hogyan kapcsolódik egymáshoz az Eucharisztia és a kereszt? Összetartoznak, mert *Krisztus az Utolsó Vacsorán a saját kereszten feláldozott Testét és Vérért adta az apostoloknak*. Azt mondta: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem. Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára” (Mt 26,26-28). Jézus csak nagypénteken, tehát az Utolsó Vacsora után hal meg a kereszten, és mégis már ekkor a saját föláldozott Testét és Vérért adja tanítványainak. Ő maga az, aki ebben a titkos vacsorában átlépi az idő kereteit, jelenvalóvá teszi a jövőt, és megparancsolja az apostoloknak, hogy ezt cselekedjék az ő *emlékezetére*. A kezdet kezdetétől fogva pedig emlékeztek a tanítványok erre a vacsorára és saját közösségeikben titkosan ünnepelték. Az Apostolok Cselekedeteiben a jeruzsálemi közösségről azt olvassuk, hogy a többiekkel együtt imádkoztak a Templomban, de a kenyértörést házanként végezték (vö. ApCsel 2, 42.46). Ez már akkor Krisztus követőinek legbensőbb, legsajátabb ünneplése volt. Miért kellett az Eucharisziára összejönniük? Azért, mert a közösséget pontosan ez az emlékezet fogta össze, amit Jézus ránk hagyott. Emlékezni kellett a tanítására, emlékezni kellett az életére, de főleg kereszthalálára és feltámadására. Ahogyan a Zsoltároknak és másutt is az Ószövetségben ritmikus és költői formában elbeszéli és előadják a szent szerzők az Egyiptomból való szabadulás történetét, azt a történetet, amely megmutatja, hogy Isten hogyan kísérte és hogyan szabadította meg a választott népet, úgy Krisztus tanítványai az eucharisztikus lakomán, a „kenyértöréskor”, újra és újra felelevenítik Krisztus meg-

váltó áldozatát. Ez már nem egy elnyomó hatalom földi szolgaságából, hanem a bűn rabságából szabadítja meg az embert. Ha a népet nem a közös törvények követése, hanem a közös emlékezés forrasztja igazán egységes egészé és őrzi meg a történelemben, akkor Isten megújult népét, az *Egyház közösségét az eucharisztikus áldozat és lakoma nagy emlékezése élteti*. Ezért mondjuk joggal újra és újra, a II. Vatikáni Zsinat óta pedig különös előszeretettel, hogy az Egyház végzi az Eucharisziát, de az Eucharisztia alkotja az Egyházat. Az Eucharisztia pedig, a szentmise szent emlékezet és valódi áldozat. Mert nemcsak képzeletünkben idézi fel Krisztus áldozatát, hanem újra és újra jelenvalóvá is teszi azt a maga felfoghatatlan, titokzatos kegyelmi erejével.

2. De az Eucharisztia nem pusztán a keresztre és a feltámadásra emlékeztet. A szentmise valódi *lakoma* is. Azért van ez így, mert maga Jézus azt akarta, hogy Testét és Véréát a kenyér és bor színe alatt valóban egyék és igyák az ő tanítványai. Táplálékunk akart lenni, az anyagvilág rejtett útjain minket magunkat testi-lelki egészként át akart járni, hogy mi is teljesen azonosulhassunk vele. Ezért a szentáldozás bennünk is jelenvaló erővé teszi Krisztus megváltó áldozatát. Hatása pedig a *bűnök bocsánata*, ahogyan ő maga mondta. Az Istennel való legbensőségesebb találkozáshoz, ami az örök élet reménye bennünk – Szent Pál szavaival: „Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye” (Kol 1,27) – meg kell tisztulnunk. Meg kell nemesednünk. Mert hogyan találkozhatunk az emésztő tűzzel, hogy meg ne égnénk, az örök izzással, hogy meg ne semmisülnénk? Mózes leoldja saruját az égő csipkebokor előtt, mert átérzi Isten megrendítő tökéletességét és a saját emberi gyengeségét.

Az Eucharisztia tehát olyan áldozati lakoma, amely minket arra szólít, hogy térjünk meg, hogy bánjuk meg bűneinket, hogy tisztuljunk meg és úgy járuljunk az Úr asztalához. Ezért mondja Szent Pál apostol, hogy vizsgálja meg magát mindenki, és csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki méltatlanul eszik és iszik... az a saját ítéletét eszi és issza (vö. 1Kor 11,28).

Ezért volt az Eucharisztia a kezdet kezdetétől Krisztus követőinek lakomája. A tanítványoké, akiknek ő maga megmosta a lábát. Majd később a többieké, akik a keresztségben a víz és a Szentlélek által tisztultak meg bűneiktől. Ma is a felnőttek keresztelekor rögtön kiszolgáltadjuk a bérmálás szentségét és az Oltáriszentséget is az új keresztyéneknek. Aki pedig később követett el súlyos bűnöket, annak a bűnbánat szentsége biztos lehetőséget kínál a megtisztulásra. A bocsánatos bűnöktől való megszabadulás pedig már a szentmise elején a bánatima komoly elmondásával, az evangélium figyelmes hallgatásával és megszívlelésével, és magával a szentáldozással is lehetséges.

Ezért emeljük fel bizalommal a tekintetünket, mert az Oltáriszentség nem a tökéletesek kiváltsága, hiszen mint Szent Jeromos mondja, ki van közülünk

bűn nélkül való, de nem is vehetjük méltatlanul magunkhoz, hanem az Egyház szolgálata által, az apostoloknak és utódaiknak adott bűnbocsátó hatalom révén, őszinte bánat és erős fogadás alapján feloldozást kaphatunk súlyos bűneinktől is. Így részesülhetünk a titkos lakomában, ahová a keleti Egyház ezzel a felkiáltással hívja a hívőket: „Szentség a szenteknek!”

3. Krisztus *különleges és felfoghatatlan jelenlétének*, amely az Eucharisziában valósul meg, valóban *kijár az imádás*. Magában a szentmisében is, a szentáldozás során is, de akkor is, amikor a Szent Színeket, különösen a Szent Testet tartósan megőrizzük a szentmise után. Az Egyházban a legrégebb időktől fogva szokás volt elvinni az Eucharisziát a betegeknek. 150 körül Szent Jusztinosz vértanú részletesen ír erről. Azt is megemlíti, hogy különleges óvatossággal kell kezelnünk a Szent Testet és Vért, nehogy egy cseppje is a földre hulljon.

4. Az Eucharisztia egész tiszteletének alapja és központja tehát a *Krisztussal való találkozás*. Nem vagyunk a Názáreti Jézus kortársai. Nem járhattunk vele a Szentföld poros útjain, nem hallgathattuk tanító szavát, amely egyszerre volt csábítóan vonzó és szokatlanul erőteljes. Meg is jegyezték róla a kortársak, hogy „úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók” (Mk 1,22). Nekünk azonban, késői korok gyermekeinek a Jézussal való találkozásra három utunk van, mint annak idején az emmauszi tanítványoknak. Összetalálkoztak Jézussal az úton, de nem ismerték fel őt. Hanem aztán fellángolt a szívük, amikor megmagyarázta nekik az Írások értelmét, amikor bemutatta, hogy az ószövetségi jövendölések róla szólnak. Azután felismerték őt a kenyértörésben. Ez az élmény arra készítette őket, hogy visszatérjenek Jeruzsálembe a tanítványok közösségéhez, akik szintén megerősítették a feltámadás örömhírét. Mi is találkozhatunk Krisztussal a Szentírás üzenetében, az *Eucharisziában és az Egyház közösségében*. Ha pedig már egyszer hozzá tartozunk, akkor felismerjük őt a *szegényekben*, a rászorulóknak, a foglyokban, a betegekben, szóval embertársainkban is. Ettől kezdve pedig segítő szeretetünk a saját hitünknek lesz újra és újra forrása és megerősítője.

Ezzel kezdődik tanúságtételünk a világ előtt. Először is olyanná válik keresztyén közösségünk, mint az apostoli időkben. Róluk azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogy „állhatatosan kitarottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban” (ApCsel 2,42). Tehát fontos a tanítás, az *a tanítás*, amely az apostolok közvetítésével, az Egyház által jutott el hozzánk mind a mai napig. Fontos a *közösség*, fontos az imádság és a *kenyértörés*, vagyis az Eucharisztia, amely az Egyház közösségének kezdetől fogva a középpontja volt.

5. Mindehhez azonban *megtérésre* van szükségünk. Ezért jár városról városra a *missziós kereszt*, hogy felhívja a figyelmünket Krisztus áldozatára és feltámadására. Hogy emlékeztessen arra, kivel is kötjük össze az életünket, ha igazán és örökre boldogok akarunk lenni. A kereszt nemcsak a szenvedés jele, hanem a feltámadásé is. „*Vexilla regis prodeunt*” - „Királyi zászló jár elől”. A keresztet mi győzelmi jelvénynek tekintjük. Isteni védelemnek, a feltámadás ígéretének, emléknék és emlékeztetőnek. És a mi missziós keresztünkben ott rejlenek Magyarország és a környék vértanúinak és többi *szentjeinek ereklyéi*. Az ő maradványaik felidéznek életük, szenvedésük, tanúságtételük példáját. A missziós kereszt útját kiállítás kíséri, amely az egyes szenteket, különleges karizmájukat és üzenetüket közel hozza a mai emberhez. Fogadjuk mindenütt imádsággal ezt a keresztet. Kísérjük elmélkedéssel, szentségimádással és ha lehet, a segítő szeretet cselekedeteivel a missziós kereszt útját. Járjuk végig figyelemmel a szentekről szóló kiállítás képeit. Kérjük az ő közbenjáró segítségüket is, hogy példájukat mi is követni tudjuk.

Krisztus mindenkit *életszentségre* hív. Nem csupán valami kisebb-nagyobb jó próbálkozásra. Nem csupán bátorítalan megtérési kísérletekre, amelyek sikerében talán magunk sem bízunk. Hanem a tökéletességre hív minket, mint a szenteket, és felajánlja hozzá végtelen *isteni kegyelmének forrását*, a saját lándzsával *átvert szívét*, amelyből vér és víz folyt ki, amelynek szeretetéből a keresztség és az Oltáriszentség kiapadhatatlan forrása fakad. Ebben teljesedik be a Zsoltár titokzatos ígérete a fénylő, az örök Jeruzsálemről: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87, 7). Ahogy a Jelenések Könyvében olvassuk: „Megmutatta nekem az élet folyóját, kristályhoz hasonlóan ragyogott, Isten és a Bárány trónjából fakadt” (Jel 22,1). Ennek a városnak a tizenkét kapujára pedig a tizenkét törzs neve van felírva, falának tizenkét alapköve pedig a Bárány tizenkét apostola (vö. Jel 21,12-14). Ebbe a városba kap meghívást minden nemzet. Ez az örömhírünk tartalma. Ez a missziónk üzenete. Nincs olyan keresztény, aki ne kapna hivatást, hogy ezt az örömhírt továbbadja minden embernek.

Mert a világnak Krisztus kell. A világnak kellünk mi is, mert Krisztushoz tartozunk. Amen.

(2018.05.22., www.iec2020.hu)

Buzgó vágyakozás Jézus vételére

Az Egyház tanítása a lelki áldozásról

A lelki áldozás (*communio spiritualis*) az áldozás egyik módja [1]. Aquinói Szent Tamás meghatározásában a lelki áldozás „*buzgó vágyakozás Jézus vételére az Oltáriszentségben, és az Ő szeretetteljes átölelése úgy, mintha már vételeztük is volna Őt*”.

Lelki áldozás végzéséhez különösen alkalmas ez az előkészítő ima, amelyet Liguori Szent Alfonz nyomán az Egyház hozzá ajánl: „*Jézusom! Hiszem, hogy jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mindennél jobban szeretlek, és vágyom rá, hogy a lelkembe fogadhassalak. Mivel most nem tudlak szentségi módon magamhoz venni, jöjj legalább lelki módon a szívembe! Magamhoz öllek, mintha már ott lennél, és teljesen egyesítem magamat Veled. Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled!*”

Vagy rövidebb formában:

„*Hiszek Benned, Jézus, az Oltáriszentségben. Szeretlek és vágyom Rád. Jöjj a szívembe! Magamhoz öllek, ne hagyd el többé engem!*”

A lelki áldozás a hatásaiban a személyes felkészültségnek megfelelően (*ex opere operantis*) közli a Krisztussal való találkozásnak azokat a kegyelmeit, amiket a tényleges áldozás közvetlenül és biztosan (*ex opere operato*) közöl.

A halálos bűn állapota kizárja, hogy a lelki áldozásban megtörténjen az egyesülés (*communio*) Krisztussal. A lelki áldozás ilyenkor megszentelő kegyelmet nem közvetít, megadhatja viszont a Krisztussal való találkozásnak azt a segítő kegyelmét, ami a halálos bűn állapotából való kilépéshez segíthet hozzá.

A méltatlanul (halálos bűn állapotában vagy szentségi böjt nélkül) végzett lelki áldozás nem valósít meg szentségtörést. Lelki áldozást azok is végezhetnek, akik a szentmisén nem járulhatnak szentáldozáshoz, vagy akik el vannak tiltva a gyónástól és szentáldozástól (pl. rendezetlen együttélésben lévők).

Lelki áldozás napjában többször is végezhető, akkor is, ha valaki képtelen szentáldozáshoz jutni, de akkor is, ha ténylegesen meg tudott áldozni. A lelki élet szent mesterei minden hívőnek ajánlják.

A lelki áldozás a tényleges szentáldozást nem válthatja ki. *Csak lelki áldozást* az végezhet, akit külső körülmények akadályoznak abban, hogy tényleges szentáldozást végezzen.

(www.katolikusvalasz.blog.hu, 2018. május 28.)

A halál kapujában

Berceli Jánosné

Kedves Testvérek! A tanúságtétel mellett egy Üdvözlégy Máriát szeretnék veletek elimádkozni, hogy Máriával együtt tudjam ezt a tanúságtételt végigmondani. Üdvöz légy Mária...

Két éve, Karácsony táján történt, amiről szeretnék beszélni. Férjem nagybátyja bekerült a Váci Máltai Kórházba faluról. Kőműves létére sajnos elitta a máját. 50 évesen úgy nézett ki, mintha 70 éves lenne. A kórházi látogatásunkor nem ismertük fel, annyira lefogyott és megöregedett. Pedig előtte egy évvel, a lányának az esküvőjén együtt táncoltunk. Csodálkozva kérdezte tőlünk: Nem ismertek meg?

Mi döbbenten csóváltuk a fejünket. Egy rácsos ágyban már pelenkázva volt, nem tudta magát ellátni. Mikor beszélgettünk vele, hangosan elkezdett kiabálni és hadonászott a kezével: Menj innen! Menj innen!

Több könyvben olvashattuk már, hogy a haldoklók milyen szellemi harcot vívnak. Hát még azok, akik nincsenek a megszentelő kegyelem állapotában. Kérdeztem tőle: Szeretnéd, hogy papot hívjunk neked?

Nem, nem! – kiabált.

Ekkor a férjem a nővérekhez ment az állapotáról érdeklődni. Kettesben maradtunk. Kezdtém a fejét és a kezét simogatni, ami a betegeknél nagyon fontos, és beszélgettem vele.

– Jani, nem rég álmodtam veled.

Mint a kisgyermek, riadtan kérdezte:

– Mit álmodtál, jót vagy rosszat?

– Álomban nagyon szép, húsz éves körüli fiatalember voltál hófehér, hosszú ruhában és az arcod ragyogott.

– Angyalka leszek? – kérdezte.

– Ez tőled függ – válaszoltam, majd odaadtam neki egy képet, aminek a hátoldalára áldásokat írtam, amit felolvastam neki, és keresztet rajzoltam a homlokára. Ezek az áldások voltak rajta:

„A Mennyei Atya gyógyító atyai áldása, a Medjugorjei Szűzanya különleges anyai áldása, Szent Mihály arkangyal védelmi áldása legyen veled! A Szűzanya és az Úr Jézus rejtsen el a Szentlélekben egyesült szívének erőterében! A szeretetláng lobogjon a szívedben mindörökké! Szent Vér védelmezen, oltalmazzon és tisztítson meg, és a szent Sebekben rejtsen el!”

Amikor odaértem ehhez az áldáshoz, „A Szűzanya és az Úr Jézus rejtsen el a Szentlélekben egyesült szívének erőterében”, ami átok elleni áldás, kérte, hogy „még egyszer, még egyszer, még egyszer!” Többször kellett ezt az áldást

elismételnem. Aztán nem nyugodtam bele, hogy nem kért papot. Odahaza, az Oltáriszentség előtt könyörögtem érte. „Jelezz, Uram! Ki az a pap, aki át tudja törni ezeket a falakat?”

Az akkori káplán atyánkat hozta elém Jézus. Másnap háttér imával és az atyával együtt mentünk be a kórházba. Előtte a kocsiban imádkoztunk, legyen nyitott rá. Kértem, hogy a feleségével is még itt a Földön ki tudjon engesztelődni. Pont bent volt a felesége a lányával, amikor megérkeztünk. Az atya kedvesen szólt hozzám:

– Hallom, János testvérem, milyen sok ember házán dolgoztál. Ez dicsérendő dolog. S most miért vagyok itt? Tudod, benne van a Szentírásban: „Ha beteg valaki köztetek, hívassátok az Egyház papját és kenje meg a beteget szent olajjal!” – s körbenézett. – Mivel többen vagyunk ebben a kórteremben, mindenki tartson csendes lelkiismeret-vizsgálatot! – majd megkente a beteget. Ez után megkérdezte tőle: Akarod-e Jézust magadhoz venni?

– Igen. – volt a határozott válasz.

Ahogy lenyelte az Urat, fölkiáltott: Végre látok! Gyertek közelebb hozzám! – hívta a családtagjait.

Mint akinek hályog hullt volna le a szeméről. Ez az Oltáriszentség nagy csodája volt. Az áldásokat minden nap felolvastatta a kevésbé vallásos rokonaival, szobatársaival, vagy a nővérekkel. Az utolsó pillanatban evangelizált. Temetésén úgy éreztem, olyan ő Jézus számára, mint a jobb lator. A gyászmiséjén a falusi pap éppen a jobb latorról szóló evangéliumot olvasta föl, szinte válaszul. Számomra ő volt akkor a legszebb karácsonyi ajándék. Buzdítalak benneteket testvérek, pap testvérek, amikor a beteg nem kér papot, menjetek érte imával és a Szentlélek bölcsességével. Ne hagyjátok őt elveszni, mert nem az ember tiltakozik benne!

Köszönöm, hogy meghallgattatok!

(Emlékkönyv, Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, Vác, 2013. május 10-11., Stella Maris Alapítvány)

Mária- kegyhelyek

Mátraverebély – Szentkút

A Zagyva partján, a Hatvan Salgótarján vasútvonal mentén fekszik Mátraverebély. A falutól északra, a Cserhát egyik szép völgyében található a Szentkút, hazánk egyik legrégebb és ma is leglátogatottabb búcsújáró helye. A történeti hagyomány szerint ezen a tájon harcolt Szent László király 1090 körül az országba betört moldvai kunokkal. A csata hevében a király egyedül maradt. Üldözői elől menekülve átugratott egy mély vízmosáson, és a legenda szerint lova patája nyomán forrás fakadt a sziklából. Ennek a Szent László ugratása nevű forrásnak és a közelében lévő forrásoknak évszázadok óta gyógyító erőt tulajdonítanak.

Mátraverebély templomának már a XIV. században voltak búcsú kiváltságai, az oda zarándokló búcsúsok minden biztonnal fölkeresték a falutól néhány km-re az erdő mélyén rejtőző Szentkutat is. A hely tiszteletét teljes bizonyossággal a XVII. század közepétől tudjuk nyomon követni. Ebből az időből maradt ránk az első csoda története. Egy mátraverebélyi pásztor néma fiának az erdőben megjelent Szűz Mária. A fiú a Szűzanya tanácsára ivott a közeli, lópata alakú forrásból, ekkor néma nyelve megoldódott, beszélni kezdett, Szűz Mária közbenjárására meggyógyult. A csoda hírére egyre többen zarándokoltak a forráshoz, és az első csodát újabb és újabb gyógyulások követték. A forrás mellett kápolnát építettek. A XVII. század második felében – még a török hódoltság alatt – füleki, gyöngyösi és szécsényi ferences atyák vezettek ide zarándoklatokat, és először mint remeték gondozták a kegyhelyet. A mai kegytemplom és a mellette lévő kolostor a XVIII. században épült, 1772-ben költöztek ide a ferencesek.

A barokk templom főoltára fölött van a kegyszobor: ülő Boldogasszony, térdén az áldást osztó és országalmát tartó gyermek Jézussal. Mária bal kezében jogart tart, fejét és a kis Jézus fejét is korona ékesíti. A festett faszobrokat öltöztetik. Érdekessége a kegyszobornak, hogy a Szűzanya fején valódi, fekete,

te, emberi haj van. A szobor alkotója ismeretlen. Valószínűleg nem azonos a korábban itt tisztelt első kegyszoborral, amelyet a hagyomány szerint a csodás módon meggyógyult gyermek atyja faragott a Szűzanyának hálából.

A kegyhelyet a pápák az elmúlt századokban számos kiváltsággal halmozták el.

Századunkban, 1967-ben, VI. Pál pápa engedélyezte, hogy a papok a nagy ünnepek és a vasárnapok kivételével itt minden esetben a Magyarok Nagymagyarasszonya szentmiséjét mondhatják el, a hívek pedig 1968 óta az Apostoli Szentszék jóvoltából évente kétszer nyerhetnek teljes búcsút. 1970-ben VI. Pál pápa basilica minor rangjára emelte a mátraverebély-szentkúti kegytemplomot, és a kegyhelynek megadta az ehhez tartozó kiváltságokat.

A templom mellett a búcsúsok adományaiból építették 1932-ben a lourdes-i barlangot. Az előtte lévő szabadteri oltáron bemutatott szentmisén a zarándokok sokasága tud részt venni. A templom másik oldalán van a gyóntató udvar és a Szenvendő Krisztus kápolna. Ebben tartották valamikor a kegyhelyen meggyógyult betegek mankóit. A mankókat elégették ugyan, de a falba épített hálatáblák tanúsítják, hogy Szűz Mária mindig segítette és ma is segíti a bizalommal hozzá fordulókat.

A lourdes-i barlanggal szemben van a díszesen kialakított, sok csaphelyes Szentkút, a mögötte lévő domboldalon pedig a keresztút és az ennek utolsó stációja mellett 1933-ban épült Kálvária kápolna.

Mátraverebély-Szentkútnak sok búcsús ünnepe van. A Szűzanya ünnepeit Gyertyaszentelő Boldogasszonytól kezdve a Szeplőtelen Fogantatás ünnepéig bensőséges áhitattal ünneplik meg.

Hazánknak ezt a legnagyobb búcsújáró helyét évszázadok óta minden évben a hívek tízezrei keresik fel, a Szentkút ma sem veszítette el vonzó erejét. A múlt század első felében, amikor az elvilágiasodás és a vallásellenes gondolkodás már hazánkban is terjedni kezdett, így írt Mátraverebély-Szentkútról Jordánszky Elek, a tudós püspök a magyarországi Szűz Mária kegyhelyeket ismertető könyvében (1836-ban): *...akármint törekedjen a jelenkornak szelleme, erőt nem vehet mégis a magyar nemzetnek Máriához való ájtatosságán. Régi eleinknek nyomdokait követik ez időbeli keresztény hívek is, kik e jeles szent helyre járnak, vagy Szent László király csodatételének emlékezetét, vagy a szent kútnak hasznát, vagy a régi, soha félbe nem szakított jó szokást szemük előtt hordozván, mindenben pedig az Isten Anyjához való szíves tisztelettel indítatván...* Jordánszky Eleknek több mint 160 évvel ezelőtt leírt sorai ma is időszerűek és hozzánk is szólnak. Nekünk, mai keresztényeknek is követnünk kell eleink nyomdokait, és korunkban talán még nagyobb buzgósággal kell a Szentkúti Szűz Máriához fordulnunk. Kérjük a Magyarok Nagymagyarasszonyát,

kedves Édesanyánkat, hogy segítsen minket jobbá, buzgóbbá, méltóbb gyermekeivé lenni! Elkötelezett keresztény hitünkkel, őszinte Mária-tiszteletünkkel szolgáljuk legjobban hazánk jövőjét, hogy Magyarország újra keresztény országgá váljék

A kegyhely, Nemzeti Szentélyünk teljes felújítását, átalakítását 2015. 09. 05-én fejezték be, akkor adták át a híveknek.

K.D.

Illatos olajat könnyezik a Szűz Mária bronzszobor

Több ezer katolikus hívő rohamozta meg az új-mexikói Hobbs városát, ahol napok óta virágillatú olajat könnyezik a Guadalupe-i Szűz Mária bronzszobor.

A hívek vasárnap észlelték mise közben a különleges jelenséget, a „csodáról” értesítették Jose ‘Pepe’ Segura atyát, aki egy zsebkendővel letörülte a szobor arcán lecsorgó illatos olajat, ám percek múlva a bronzból készült Mária szobor szeméből ismét megeredt az illatos olaj.

„Ekkor eszméltem fel, hogy valójában könnyezik a szobrunk” – mesélte a Las Cruces Sun Sentinel című helyi lapnak Segura atya. Hozzátette: égi jelként értelmezi a csodát, Isten így figyelmezteti az embereket, hogy forduljanak szeretettel egymás felé.

Amint híre ment a könnyező Mária-szobornak a hívek óriási tömege rohamozta meg a templomot, így azt éjjel-nappal nyitva tartják.

Ricardo Flores Kastanis, a könnyező bronzszobor alkotója egy helyi TV adónak elmondta, hogy értetlenül áll a csoda előtt, mint mesélte eddig egyetlen munkája sem könnyezett még és nincs logikus magyarázata a mostani esetre. „Fogalmam sincs mi történik, szerintem csodáról van szó. Technikai értelemben kivitelezhetetlen, hogy a tömény fémszobor vizet, vagy bármilyen más folyadékot bocsásson ki magából” – magyarázta.

Kedden az új-mexikói Las Cruces érsekség képviselői is megjelentek a templomban, hogy kivizsgálják, valóban csodával állunk-e szemben. A papok alaposan megvizsgálták a szobrot, mintát vettek a könnyből, de kivizsgálásuk eredményére még várni kell. Nem kizárt, hogy meg is röntgenezik a szobrot és történelmi analógiákat keresnek, mielőtt az Egyház állást foglalna. Az egész folyamat akár éveket is igénybe vehet, viszont a hívek már most meg vannak győződve arról, hogy csodatevő Mária-szoborral van dolguk.

2018. május 31., Daily Star, USA

A pásztói könnyező Szűzanya

Az emberek között terjed a híre a pásztói könnyező Szűzanya szobroknak. Sokan látogatták már meg őket, és a hívek vegyes hangulatban tértek vissza, a könnyezést illetően. Az elmúlt közel egy évben sok mindent lehetett hallani a szobrok tekintetében. A tényeket keresve, a pásztói engesztelőktől kapott konkrét információk alapján kívánom összefoglalni az eddig történeteket.

Pásztón a temetőben található Szentlélek templomban kezdődött a könnyezés, két szobornál, Fatima évében. 2017. június 25-én a *Rosa Mystica* szobornál a szentmisén résztvevők látták meg, hogy könnyezik a Szűzanya. Pár napra rá, 29-én a *Segítő Szűzanya* szobra is könnyezett. Ez a hír fel lett téve az internetre, így sokan kezdték látogatni a szobrokat.

A könnyezés a szem sarkán vagy máshol könnycseppnek látszott, de nem gördült le. Volt, aki megérintette, és arról tanúskodik, hogy egyértelműen nedvesnek érezte. Ez a könnyezés úgy tűnik, hogy néhány havonta egy-egy alkalommal azóta is előfordul, különösen a Rosa Mystica szobor tekintetében. A könny bizonyos fénytöréseket is figyelembe véve látszólagos könnyezés is lehet. Az engesztelők arról számolnak be, hogy időnként egyértelműen, tagadhatatlanul könnycsepp jelenik meg a szem valamelyik pontján. Ezek a könnyek egy-egy embernek, egy-egy csoportnak jelennek meg időnként.

A 2017-ben felfedezett könnyezések felvetik az alap kérdéseket: miért pont most és miért pont itt?

Miért pont most? Felmerül több gondolat a két időpont kapcsán.

2017-ben Mátraverebély-Szentkúton június 25-én (vasárnap) ülték meg Szent László királyunk ünnepét. Ezen a napon kezdett könnyezni a Rosa Mystica szobor.

300 évvel előbb, június 24-én alakult meg Londonban az első szabadkőműves páholy.

Június 29. Péter és Pál apostolok ünnepnapja, akkor kezdett könnyezni a Segítő Szűzanya szobor.

Miért pont itt? Ezzel kapcsolatban is sok gondolat, sok kérdőjel vetődik fel.

Pásztótól légvonalban mintegy 6 km-re található a buddhista szentély.

A légvonalban kb. 10 km-re található Mátraverebély-Szentkút, Nemzeti Szentélyünk, melyet teljes felújítását követően 2015. 09. 05-én adták át ünnepélyes keretek között. A felújítás során a régi főoltár helyébe persely került. A

Tabernákulum egy szentségi kápolnába került, ahol a félhomályban térdeplési lehetőséget nem alakítottak ki.

Légvonalban kb. 12 km-re található Bedepusza, mely falu egészét hollandok vásárolták meg. Egyes hírek szerint ebben a faluban sátánista szertartásokat végeznek.

Pásztótól kb. 11 km-re található Fallóskút, ahol az 1940-es évek óta – változó intenzitással – folyik engesztelés, mely az utóbbi években sajnos egy kissé ellaposodott. Lehet, hogy Pásztó kellene, hogy átvegye, és új lendületet adjon?

A harmadiknak emlegetett szobor a plébániatemplomban található **Fatimai Szűzanya** szobor. Ennek külön története van, bár a könnyezés tekintetében teljesen hasonló jelenséget mutat, mint az említett két szobor.

Marika, aki régóta szívvel-lélekkel engesztel első szombatokon, nagyon vágyott egyszer Fatimába eljutni, mely vágya 2005-ben teljesedhetett be. 2005. április 11-én érkezett haza Fatimából, egy 1,1 m magas Fatimai Szűzanya szoborral együtt. A plébánossal történt megegyezés szerint a szobrárt a templomban helyezték el. 2005. április 16-án ünnepélyes keretek között szentelte meg a plébános ezt a szobrot. Ez a szobor a fénykép tanúsága szerint ugyanúgy nézett ki, mint minden Fatimai szobor, a szája csukva volt. 2005. október közepén figyeltek fel arra, hogy a Fatimai Szűzanya szája kissé nyitva van, és két foga is éppen hogy látszik, mintha szólni akarna hozzánk. Ez a szobor azóta is ugyanúgy néz ki, enyhén nyitott szájjal, bár egyesek azt mondják, hogy kicsit kijebb nyílt a szája azóta. Ezt a fényképek alapján nehéz eldönteni, mert mindegyik felvétel más szögből készült.

2013. július 14-én vették észre, hogy könnycsepp van a Fatimai Szűzanya szemében. (Július 14. a Francia Forradalom kitörésének napja, amely forradalom egyértelműen katolikus ellenes volt.) 2017. május 13-án újból felfigyeltek arra, hogy mindkét szemében könny van (Fatima évének induló napja volt). Azóta többször előfordult, hogy egy-egy könnycsepp megjelent egyik vagy másik szemében valahol. 2018. május 26-án jött egy csoport, és a szobor látogatás végén ott maradt gyermek vette észre, hogy könnyezik a Fatimai Szűzanya, melyet a visszajött csoport tagjai igazoltak.

Mária Magdolna égi üzenetet tolmácsolva megerősítette, hogy mind a három szobornál természetfeletti könnyezésről van szó.

Jó tudnunk, hogy az elmúlt évben **három gyermek születését** is a könnyező Szűzanyához kötik a hívek. Egy házaspár 16 éve várt gyermekre, mely fájdalmukat a könnyező szobrok előtt tárták a Szűzanya elé. 2018. áprilisban

megszületett a kiesett gyermekük. Egy másik házaspár 13 éve vár gyermek-áldásra. 2017. szeptember közepén sirták el fájdalmukat a könnyező szobrok előtt a Szűzanyának. 2018. június közepére van kiírva az asszony gyermekével. Egy házaspár nagyon szeretett volna második gyermeket, de az orvos azt állapította meg, hogy a méhe annyira tele van cisztákkal, hogy ki kell operálják azt. Elment a könnyező Szűzanyához elsírni bánatát. Két hónappal későbbi ismételt vizsgálat megállapította, hogy teljesen tiszta a méhe. A második gyermeket 2018. júniusra várják. Hála a Szűzanya közbenjárásának, aki a mi égi Édesanyánk!

Mit kell cselekednünk?

A Fatimai Szűzanya üzeni, hogy fontos az első szombatok megtartása.

A Segítő Szűzanya üzeni, hogy forduljunk hozzá, mert ő segíteni akar.

A Rosa Mystica szobor üzeni a hármasságot: ima, bűnbánat, engesztelés.

Az engesztelést erősíteni kell, ez nem kérdés. Az a kérdés, hogy személy szerint én legalább fél évről fél évre tudom-e növelni az engesztelésre szánt időmet.

Az imák között nyilván első helyen van a rózsafüzér imádkozása, mely Fatima évéről lévén szó, különös erővel jelenik meg. A Szűzanya többször üzent, hogy a mi rózsafüzér imádkozásunk segítségével tudja megkötni a sátánt. Cselekednünk kell, segíteni neki!

A bűnbánat elengedhetetlenül fontos. A napi bűnbánat felindítása mellett a rendszeres gyónás elengedhetetlen ahhoz, hogy valóban szívből és szívvel tudjunk imádkozni, hogy engesztelésünk sokkal több lélek megmentését tehesse lehetővé. Cselekedjünk, amíg nem késő! Kérjük a Szűzanya közbenjárását, mert ő hatékonyan tud segíteni – de szabad akaratumk miatt csak akkor, ha kérjük erre!

Jánossy Gábor

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Fogadjátok el Jézus Evangéliumát

„Szeretett fiaim, azt kívánom, legyetek velem életem kimondhatatlan pillanatában, amikor Gábor főangyal hírül adta nekem az üzenetet: engem választott az Isten arra, hogy az Ige, az Isten Fia, a régóta várt Messiás Anyja legyek.

Amit ti erről tudtok, mindaz semmi azzal szemben, amit abban a pillanatban átélt égi Édesanyátok.

Lukács evangéliumának története egy valóban lejátszódott esemény részlete, igaz történet, nem legenda, nem irodalmi alkotás.

Gábor főangyal valóban eljött hozzám, s napnál is ragyogóbb fénye teljesen betöltötte szegény názareti házamat: saját szemmel láttam őt, fülem hallotta kedves hangját, valóságos beszélgetés alakult ki közöttünk. Válaszolt kérdéseimre, belső aggodalmaimat derűs és megnyugtató magyarázatával osztotta el.

Az ő szerető segítségével nyílt meg értelmem, hogy megértse az Atya tervét, hogy szívem kinyíljk Isten Igéjének befogadására, és életem tökéletes módon egyesüljön a Szentlélekkel, akinek szeretett Jegyesévé váltam.

A Szűzanyának a meglepő fordulatban természetesen voltak belső aggodalmai. De tudott olyan mértékben Gábor főangyalra figyelni, hogy az ő derűs és megnyugtató válasza eloszlatozott minden kérdést. Ez óriási ajándék volt a Szűzanyának, hogy beszélgetni is tudott a főangyallal. Szívének teljes ráhatározása alakulhatott ki, melynek következtében a Szentlélek jegyesévé válhatott.

Nekünk egy kicsit nehezebb a helyzetünk, mert jellemzően személyes beszélgetésünk nem szokott kialakulni az égiekkel. Mégis törekednünk kell, hogy minél teljesebben rá tudjunk hagyatkozni égi Édesanyánkra, a Szentlélek jegyesére, hogy Jézushoz vezessen minket.

És a főangyal volt az, aki elfogadta „igenemet”, és a mennyei oltárra tette a Szentháromság tökéletes dicsőítésére, és az égi seregek örömére, akiknek e pillanatban váltam Ūrnőjükké és Királynőjükké.

Szeretett fiaim, ma mondjátok ki „igeneteket” az Atya akaratára, „igeneteket” a Fiú Evangéliumára, „igeneteket” a szeretet Szentlékére. Ebben az időben sokan nem teljesítik az Atya akaratát, és megakadályozzák a Szentlélek kiáradását, mert nem fogadják el Jézus Evangéliumát.

A Szűzanya tiszta szívből kimondott „igenje”, a Szentháromság tökéletes dicsőítését tudta és tudja ma is szolgálni. Az angyalok közvetítenek köztünk és az Isten között, azok az angyalok, akiknek Ūrnője és Királynője lett Szűz Mária, a kimondott „igen”-jével.

A Szűzanya kéri tőlünk, hogy minél inkább szívből mondjuk ki „igenünket” a Mennyei Atyára, Jézus tanítására, valamint a mindent megvilágosító Szentlélekre. Engesztelő körökben valamilyen mértékig természetes, hogy azokért is engesztelünk, akik nem teljesítik az Atya akaratát, akik nem akarják elfogadni Jézus Krisztust és az ő tanítását. Mi tartunk ki engesztelésünkben értük is felajánlva időnket, esetleg bőjtünket, betegségünk elviselését stb.

Gyakran csupán emberi módon magyarázzák és igyekeznek belőle mindenfajta természetfeletti vonást kizárni.

Hány történetét tartják csupán legendának, vagy irodalmi alkotásnak: Isten nagy misztériumáról még sohasem adtak ily közönséges és szegényes magyarázatot, mint ma. Ennek következtében sok ember hite kialudt, és egyre súlyosabb tévedések terjednek az Egyházban.

Csak akkor fogtok megmaradni az igaz hitben, ha mindazt elfogadjátok, amit Jézus Evangéliuma mond. Betű szerint terjesszétek, és betű szerint éljétek.

Komolyan figyelmeztet minket a Szűzanya, hogy ma nem csak a minket körülvevő világ néz ki úgy, mintha megbolondult volna, hanem Egyházunkban is egyre több zavarodottságot tapasztalhatunk. Sajnos egyes papok csupán emberi módon magyarázzák Jézus szent Evangéliumát, mely következtében a hívek hite is természetes, hogy gyengül.

A Szűzanyára hagyatkozva imádkozzuk meg, hogy az igaz hitben tudjunk maradni. Az ő segítsége nélkül ez sokkal nehezebb ebben a mai világban. Imádkozunk azokért a papokért, akiknél esetleg a hit gyengülését véljük felfedezni! A Szűzanya mátkája, a Szentlélek csodálatos sugallatokat tud adni, ha igyekszünk tiszta szívvel kérni azt.

Váljatok élő Evangéliummá, és akkor megvalósul az Atya terve, és a Szentlélek szeretetének tüze megtisztítja ezt a földet. Helyezzétek engedelmes gyermeki „igeneteket” égi Édesanyátok „igenébe”, amelyet állandóan ismétel Istenének.

Akkor megértitek Isten országának titkait, amelyeket elzárnak a nagyok és a kevélyek elől, de felfednek a kicsinyeknek.” (1982. március 25.)

Ez a 36 évvel ezelőtt elhangzott sürgető üzenet ma még aktuálisabb. Igyekezünk alázatos kicsinyek lenni, mert csak így érthetjük meg Isten országának titkait! Alázatosan ajánljuk fel magunkat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, hogy az ő eszköze lehessünk embertársaink felé. Így lehetünk élő Evangéliummá, kovásszá, ebben a kovászában igencsak meggyengült világnak!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

Egység rózsafüzére

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy (3-szor)... Dicsőség...

Tized: Istenünk... Nagy irgalmasságodban (10-szer)...

Nagy (önálló) szemre: *Istenünk, égi Atyánk, kérünk, hogy Fiadon, Jézuson, a mi Főpapunkon keresztül, Aki önmagát áldozta fel értünk, Rajta, az Igaz Prófétán, és a Királyok Királyán keresztül áraszd ránk Szentlelked erejét, és nyisd meg a mi szívünket. Nagy kegyelmed révén, és anyai közbenjárónk, az Áldott Szűzanya, a mi Királynőnk által bocsásd meg bűneinket, gyógyítsd gyarlóságunkat, újítsd meg szívünket a hitben, a békében, a szeretetben, és a Te Királyságod örömeiben, hogy egységben lehessünk Veled!*

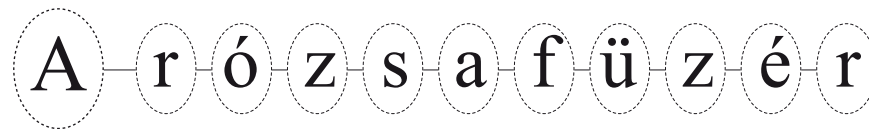
Kis szemekre: Nagy irgalmasságodban

Bocsásd meg gyarlóságunkat, gyógyítsd meg törekenységünket, újítsd meg szívünket, hogy egységben lehessünk Veled!

Befejezés:

Halld, ó, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk, az egy Isten! Ó, Jézus, Minden Népek Királya, tedd királyságodat megismerhetővé a Földön! Szűz Mária, Édesanyánk, minden kegyelem Közvetítője, imádkozz értünk és járj közben értünk, gyermekeidért! Szent Mihály főangyal, népünk vezetője, jöjj el szent angyaliddal, valamint a szentekkel együtt, és védelmezz meg minket! Amen.

(Rózsafüzér imakönyv, Stella Maris Alapítvány, 2006.)

Még egyszer

A Csíksomlyói búcsún a szentmise végén a magyar himnusz után a székely himnuszt is elénekelték a nyeregben tartózkodó több százezer ember. A székely himnuszban található az a mondat, hogy „vezesd még egyszer győzelemre néped...” Ez a kifejezett vágy ott az éneklés közben megfogott.

Elgondolkoztam azon, hogy a magyarországi választások után talán most tényleg van egy kis esélyünk, hogy a magyarság valahogy győzelemre jusson. Ez persze nem katonai győzelem, amire én gondolok, ne legyünk ennyire naivak. De ha a keresztény gyökereinkbe még jobban, még erősebben bele tudunk kapaszkodni, és engesztelő feladatunkat ma, itt a Kárpát-medencében még jobban el tudjuk látni, akkor a Pio atya féle jóslat megvalósulására most van esély (a magyarságnak csodájára jár a világ). Ez természetesen csak lelki értelemben, hitben lehetséges, de azt hogyan?

Csíksomlyón most a szőkefalvi szervezésű busszal voltam zárándokolni. Nem csak emiatt, hanem a szőkefalvi régi lelki kötődésem miatt is számomra egyértelmű, hogy Egyházunk azon ima gyakorlatait kell egyre jobban előtérbe helyezni életünkben, melyeket a Fény Királynője kért Szőkefalván. Ez adhat biztos alapot ahhoz, hogy megvalósulhasson a magyarság lelki felemelkedése. Mik is ezek?

Az ima és böjt, a rózsafüzér imádkozása, a keresztút járása, imacsoportok szervezése.

Ma olyan időket élünk, hogy az ima mellé a böjti felajánlás is szükséges, különben elsodródhatunk. A Szűzanya a hétfő-szerda-pénteki böjtöt kérte tőlünk. Nagy kérdés, hogy mennyire akarunk ezzel foglalkozni?

Milyen gyakran imádkozom a rózsafüzért? Napi egy tizednél többre tudok-e, akarok-e időt szánni? A rózsafüzért sokféle helyzetben lehet imádkozni. A templomon vagy az otthonunkon kívül például imádkozhatjuk a tömegközlekedési eszközökön, az utcán haladva, sorban álláskor stb. Csak tudatilag rá kell állni és el kell kezdeni.

A betegség révén lakáshoz vagy ágyhoz kötött embereknek inkább megvalósítható, hogy naponta akár több órát is imádsággal, Jézussal vagy a Szűz-

anyával való beszélgetéssel töltsenek. De ez náluk sem kínálja magát automatikusan, mert mindig közbe jön valami. Ilyen szempontból nincs nagy különbség az emberek között, mert akármilyen élethelyzetben van is valaki, ha nem keresi erőnek erejével az imára szánható időt, akkor el fog szaladni az ideje imádság nélkül.

Én magam főállás, mellékállás, öt gyermek mellett biztosan tudom állítani, hogy nehéz nap mint nap megtalálni azokat a résidőket, azokat az ellopott öt, tíz, tizenöt perceket, melyeket imádsággal tudok kitölteni. Ezért minden nap újból és újból meg kell küzdeni! Ezt minden nap tudatosan újra kell kezdeni. Nem szabad meghátrálni attól, hogy ez küzdelem. A sátán igyekszik minket olyan időprésbe helyezni – melyet persze néha nagyon szép és jó dolgokkal is tudunk védeni – hogy ne jusson időnk Istenre, ne jusson időnk imára. Ezt tudatosítanunk kell, hogy észrevegyük, amikor újból túlzottan ki lett szorítva az ima a napi beosztásunkból. Ha észre tudjuk venni, akkor tudunk küzdeni tudatosan a több imáért. Hiszen áldozat nélkül soha sem sikerült senkinek pozitív, szép dolgot megcselekedni!

Milyen gyakran járjuk a keresztutat? Csak a Nagyböjti szent időben vagy az év folyamán máskor is? Ha nem tudunk ráhangolódni Jézus keresztútjára, akkor a keresztünket is sokkal nehezebb felvennünk. Pedig csak ez a krisztusi út!

Ne adjuk fel! Küzdjünk, Jézus Krisztus, a Fény Királynője, a szent angyalok meghívásával, ők nagyon szívesen segítenek, ha hívjuk őket! Az Isten által teremtett szabad akaratunk miatt hívnunk kell őket. Cselekedjünk, amíg nem késő, hogy még egyszer győzelemre juthasson a magyarság, lelki győzelemre! Ámen. Úgy legyen!

Jánossy Gábor